

Західне Українське Євангельсько-Баптистське об'єднання, США

ВІСНИК

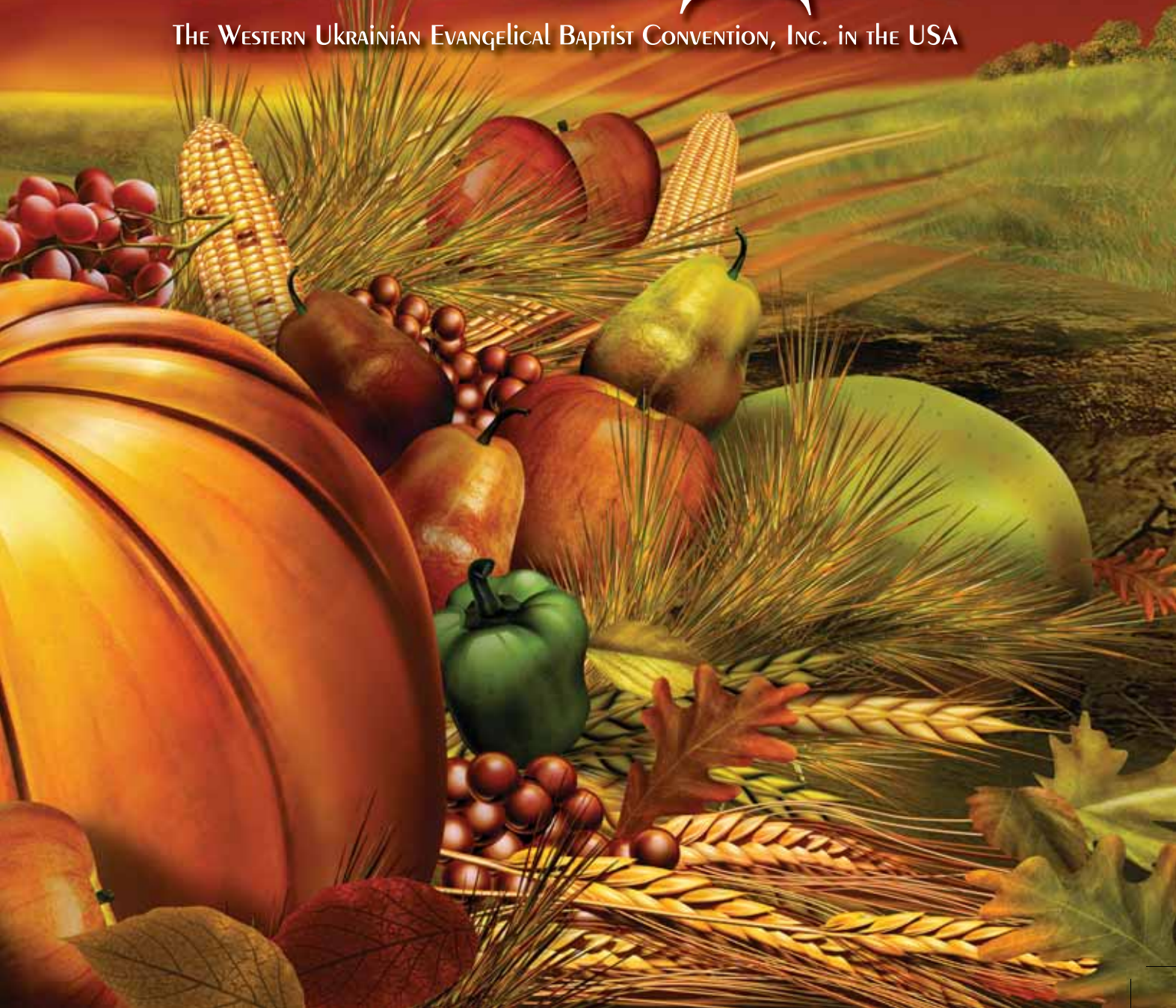

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. IN THE USA

5 (95) | 2007

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

Духовно-збудовуюча стаття

День подяки..... 4

Галина Мельник

Притча про злочинних винарів..... 5

Олександр Ковальчук

Лоза і галузки..... 6

Бібліотека проповідника

Конкурс «Найуважніший читач Біблії»..... 8

Пости та свята..... 9

Життя церков об'єднання

Подяку складайте за все!..... 11

Юлія Марук

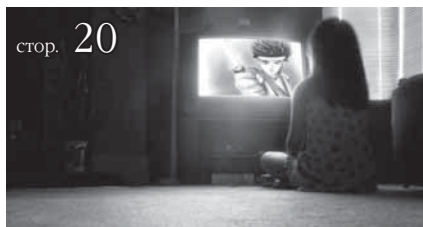
Літній табір в Україні..... 12

Юлія Марук

Стародавнє єврейське
свято відбулося
у Портланді

Вплив телебачення
на дітей

стор. 20

стор. 14

Християнство у світі..... 18

Місія "Добрий Самарянин"

Доброчинність..... 22

Літературна сторінка..... 26

Поезія..... 28

Західне Українське Євангельсько-Батистське
об'єднання, США

ВІСНИК
духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА
Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА

тел. (253) 335-7124,

e-mail: music5tanya@yahoo.com

Літературний редактор:

Наталя КОРНАЗЕВИЧ

тел. (253) 266-8367,

e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

kovcheg2001@ukr.net

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США
та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:**

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,

CA, 95842, USA | (916) 723-9243

e-mail: vasyel@netzero.net

Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ
та країнах СНД:**

Леонід Кришук, тел. 8 (050) 378-02-33,

e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth

37603 28th ave. S

Federal Way, WA 98003 USA

fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

**Журнал видається на добровільні пожертви
та кошти передплатників.
річна ціна з пересилкою становить - \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:**

5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

**ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ
ПОЖЕРТВАМИ:**

5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

**При передруку посилання на "Вісник правди"
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.**

Підписано до друку з оригінал-макету _____.07. формат
84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8.
Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство "Місійна книжкова фа-
брика «Християнське життя»" м.Луцьк, Україна,
тел. (+38 0332) 71-08-74

Мир Вам, улюблені брати і сестри, та шановні читачі журналу!

Щиро вітаю Вас любов'ю Господа нашого Ісуса Христа. Радий також привітати кожного зі святами, котрі розпочалися з настанням прекрасної пори року — Золотої осені. **Свято Жнив — це свято подяки Господу** нашому за врожай на полі, в городах, у лісі, тобто скрізь. Чим Господь наділив природу та надра землі, відновивши навесні після зимового відпочинку, тим Господь і благословив нас в праці наших рук, та через тих, хто працював на фермах.

По традиції в Україні, та серед церков слов'янського Євангельсько-Баптистського братства, **свято жнив** розпочинають святкувати в останню неділю вересня.

По традиції в Америці, кожний рік в кінці листопада (четвертий четвер), відзначається **ДЕНЬ ПОДЯКИ**. Традиція ця походить з часів еміграції "пилигримів", що намагалися втекти до Нового Світу від переслідувань за віру. Так звані нововірці-пуритани терпіли досить жорстокі переслідування від пануючої Англіканської церкви та жорстокого правителя Англії — короля Якова.

Виникла ця традиція в **1621 році**, коли колоністи святкували перший

збір плодів на Новій землі. У **1680 році** в Массачусетсі губернатор визнав і запровадив День Подяки офіційним щорічним святом. У **1812 році** по резолюції Конгресу, президент Медісон затвердив офіційно День Подяки як свято для усіх штатів Америки.

По всій країні, в усіх церковних деномінаціях проходять вдячні зібрання, наповнені хвалою та славою Творцю Неба і Землі.

Ми, діти Божі, особливо повинні вітати цей день і віддавати вдячність Господу, так як наше життя, здоров'я, сили, матеріальні надбання, духовна спадщина, знаємо, залежить від Нього, Господа сил. Ще одні надбання, котрі ми маємо в Господі, це надбання — бути благочестивим і задоволеним. У свято Жнив ми маємо можливість практикуватися у благочесті, та приносити Господу плід уст наших — дякувати.

Один благочестивий король Арагонії (ПН.-Зах. Іспанія) в 12-му столітті, Альфонс I, зі смутком спостерігав, що більшість пажів його двору ставали все більш і більш легковажні та недисципліновані. Ні один з них не мислив про те, щоб подякувати Богові, коли сідали за стіл. І він вирішив дати їм урок.

Одного чудового дня король запросив їх на бенкет. Як тільки подали на стіл, молоді люди приступили до

їжі, не турбуючись про те, щоб скласти руки і схилити голови та втихомирити серця для молитви. Раптом вони побачили чоловіка в лахмітті, котрий зайшов до зали, сів за стіл і одразу почав їсти. Вражені пажі дивилися на короля, чекаючи, що він ось цьому нечестивцю, який вів себе так нахабно, зробить суворе попередження, або ж покарання. В той час, як вони, виховані в добрих традиціях, старанно притримувались добрих манер. На кінець, вголос усі обурилися: *Який невихований і наглий чоловік! Як король дозволяє таку поведінку?*

А... — сказав король, — *поведінка цього чоловіка вам здається дивною, але ваша поведінка нічим не краща! Ви чините точнісінько так, як він. Я не бачив жодного з вас, щоб хто подякував Богові за Його дари. Ви з'їли вашу їжу, не думаючи про Того, Хто дає вам насущний хліб.*

Рясних Вам благословінь від Господа, шановні читачі журналу! По традиції і від щирого серця, з задоволенням будемо вдячні Господу. *"Будемо завжди приносити Господу жертву хвали, тобто плід уст наших, що ім'я Його славлять."*

*З любов'ю та повагою,
Ігор Завірюха.*

День подяки

“День подяки” — це чудовий день, який американці святкують в листопаді місяці. Хотілось би, щоб цей день був не тільки в листопаді. Але щоб кожного дня ми дякували Богові за те, що Він подарував нам життя, мирне небо, здорових дітей, благополучні сім’ї і все, все необхідне для життя нашого.

Напевно багато людей сьогодні навіть не знають, як це свято почали святкувати на американській землі, але коли ми почитаємо історію Америки, то зрозуміємо, як це все сталося.

Ще в 1612 році індіанці робили обмін рабами і товарами. Одного хлопчину на ім’я Скванто продали як раба в Англію — він був індіанським хлопчиком. Тоді, в юні роки, він залишився без сім’ї, далеко від батьків, пізніше його ще раз перепродали в Іспанію і він опинився в

сім’ї віруючих. Там він зміг зрозуміти, що життя без Бога немає. П’ять років пропрацювавши в Іспанії, Скванто знову повернувся в Англію, де оволодів добре англійською мовою, але він дуже хотів повернутися додому, в Америку. І через кілька років це сталося.

Повернувшись додому, в ті місця, де він ріс маленьким хлопчиком, Скванто не знайшов нікого в живих — все село, вся родина померла від якоїсь хвороби, і йому довелося йти в ліс, де він пережив ще багато труднощів. Але ці труднощі навчили його виживати, він навчився садити кукурудзу, ловити рибу. І коли в 1620 році палігрими з Європи прибули сюди, в Америку, вони зустріли індіанського хлопця на ім’я Скванто, який добре розмовляв англійською і який допомагав їм у всьому.

Вони були дуже здивовані цим, але оскільки були віруючими людьми, то знали, що Бог заздалегідь запланував це.

Зима була деже сувора, багато з тих, хто прибув до Америки, помирали, а ті, хто дочекався весни, дещо посіяли і восени зібрали свій перший врожай. І в 1621 році в останній четвер листопада місяця вони відсвяткували перший “День Подяки” Господу за добрий урожай. Вони дякували Богу за все, а особливо за юнака Скванто, який так допоміг їм.

З того часу пройшло вже немало років, але і сьогодні всі люди святкують це чудове свято. І ми святкуємо його теж. Ми дякуємо Богу за сонечко, що зійшло над нами, за ліс, пташиний спів, за хліб, за воду. Ми дякуємо Йому за

повітря, яким дихаємо, за повні комори, за урожай, який зібрали. І добре, якщо наш кожен день починається з подяки. Добре, якщо кожний ранок починається з хвали Йому, тому що ми не знаємо чи буде ще інший ранок у нашому житті, щоб прославити нашого чудового Творця за Його милості, за Його благословіння і Його охорону.

Нещодавно я чула одну історію. Син однієї мами повертався з війни. Мама, зустрівши його на пероні, побачила, що її син на інвалідній колясці і без ніг. І вона сильно закричала: “О Боже, синочку, та війна забрала в тебе все!” А син ніжно подивився на неї і відповів: “Ні, мамо! Війна не забрала у мене все... Мир Божий, який у моєму серці, — залишився.”

Хотілося б, щоб при любих обставинах нашого життя — мир Божий наповнював наше серце. Тому що багато людей сьогодні хочуть стати багатими різними шляхами, гарними, здоровими, але зовсім забувають, а може навіть не знають, чи ті люди, які живуть так, можуть спокійно спати вночі.

А коли ми живемо з Господом — ми маємо цей спокій, і ми повинні бути вдячні Йому за те, що ми маємо. Ми повинні знати, що ми є діти Живого Бога, а Він піклується про нас набагато більше, ніж за квітки польові, ніж за тваринний світ, бо ми є діти Царя царів.

І ми повинні бути вдячні за хліб, за воду, за кожну прожити хвилину. Ми повинні жити з Ним! Любити Його! Думати, як Він, говорити, як Він, робити, що Він заповідає.

І Його Дух Святий буде жити в кожному вдячному серці. Він буде нас наставляти, навчати, як жити в цей останній час.

Дякуйте Йому, що Він благословив Вас роботою, що подарував вам здорових, слухняних дітей і що вони не в інвалідній колясці — розумні, зрячі, ростуть у теплом домі і на столах наших повно овочів та фруктів.

Подивіться навкруги, скільки бездомних дітей. Пройдіться в лікарні і подивіться на кожного, хто в лежачому стані, і Ви зрозумієте, за що Ви повинні дякувати нашому Творцеві. Дякуйте за кожний день, за те, що Ви не голодні, що Ви не в холоді, маєте хліб і до хліба. Благословляйте Його чудове Ім'я і Він благословить Вас сторицею!

Галина Мельник,
Сакраменто, Каліфорнія

«Насадив був один чоловік виноградника, муром обгородив, видовбав у ньому чавило, башту поставив, — і віддав його винарям, та й пішов. А певного часу послав він раба до своїх винарів, щоб прийняти частину плоду з виноградника в тих винарів. Та вони схопили його та й побили, і відіслали ні з чим. І знову послав він до них раба іншого, — та й того вони зранили в голову та зневажили. Тоді вислав він іншого, — і того вони вбили. І багатьох іще інших, — набили одних, а одних повбивали. І він мав ще одного, — сина улюбленого. Наостанок послав і того він до них і сказав: “Посоромляться сина мого!” А ті винарі міркували собі: “Це спадкоємець; ходім, замордуємо його і нашою спадщина буде!” І вони схопили його та й убили, і викинули за виноградник...”

(Мрк. 12:1-8)

ПРИТЧА ПРО

ЗЛОЧИННИХ ВИНАРІВ

В нашому житті бувають такі обставини, коли ми чинимо не так, як треба було б чинити. Коли ми бідні, коли слабкі, коли в нас немає того, що є в інших людей, коли ми залежимо від інших — ми шукаємо допомоги. І тоді ми стараємося так поставити себе, щоб нам допомогли. Хто шукав тут, в Америці, роботу — той знає, як приходите до керівника і каже: “Прийміть

мене на роботу, я хороший працівник, в мене добрі стосунки з усіма, хто поруч зі мною знаходиться, я гарно працюю, я невимогливий, я буду все робити, що мені скажуть”. Чому так? Бо ми були залежні від інших людей і в таких умовах людина займає іншу позицію і зовсім інше почуття її переповнюють. Вона хоче отримати те, що їй необхідне і для цього вона готова зайняти саму найнижчу сходинку.

Закінчення на наступній сторінці

Закінчення. Початок на попередній сторінці

Але проходить деякий час, людина набирає сили, набирає влади і вона вже думає, що того, що в неї є недостатньо, вона заслуговує набагато більше. І з часом людська гордість зростає, а покора і смирення зникають все більше і більше. Можливо, з цими винарями трапилось щось подібне. Коли господар наймав їх працювати, вони погоджувались на все, лиш би той їх найняв, але пройшов деякий час, вони освоїлись, і вирішили, що господар їм непотрібний... Вони відчували силу і владу. Коли ми живемо бідно, коштів не вистачає, здоров'я слабке і ми залежимо від Бога, тоді наше смирення безмірне. Але проходить час, здоров'я покращилось, матеріальні проблеми відкинуто на задній план, ми відчували, що в нас є достатньо сили, то ми починаємо діяти вже не так, як попередньо, а як нам хочеться, як нам до вподоби.

Ми бачимо, що ця притча є відображенням не тільки колишнього, але й теперішнього часу. І тепер люди, як і колись, коли вони відчують залежність від Бога, коли тягар гріха давить на душу, коли борги, які в них були ніхто не міг сплатити, вони прийшли до Христа і Він це зробив, за все заплативши і давши виправдання. Але проходить час і людина вже наче щось за собою відчуває, наче життя її перемінилося, поганих вчинків, які вона робила раніше, все менше і менше, а добрих діл все більше, людина думає: "О, я вже щось значу, в мене є щось таке, чим я можу похвалитися і піднятися над іншими і мене повинні поважати більше від інших". І людина поступово відступає від того, що Господь заповідав для неї.

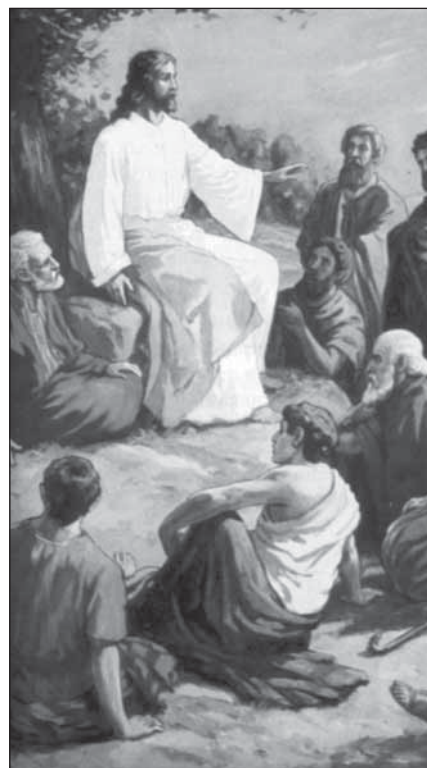
Бог дає благодать свою не для тих, хто ходить гордо, а для тих, хто смиряється перед Ним. Через те так мало Божої благодаті буває в зібраннях людей, бо віруючі забувають від кого вони отримали і спасіння, і прощення гріхів та сили творити добрі діла. Це не наша заслуга — це заслуга Ісуса Христа. Злі винарі служать для нас образом того, як ми чинимо в повсякденному житті. Чи йдемо ми за злими вчинками, чи проступає в нас та гордість і впевненість, чи так само як і раніше — залежні від нашого Господа?

Біблія говорить, що ці злі винарі вирішили вбити сина господаря, щоб заволодіти спадщиною, яку він мав прийняти. Ті, до кого звернена була ця притча, зрозуміли добре, що це говорить Ісус Христос про ізраїльський народ, про священників, про фарисеїв, які узурпували владу над ізраїльським народом. І замість того, щоб прийняти Месію Ісуса Христа, (адже саме для цього був вибраний Богом Ізраїльський народ і до нього прийшов Спаситель), вони вирішили, що тепер вони можуть керувати спасінням,

що тільки їм належить ця спадщина спасіння, а не всім людям. На превеликий жаль, вони глибоко помилилися, як помиляються зараз люди, котрі відкидають Божу благодать, Боже керівництво в житті і вибирають власну дорогу, думаючи, що це їхні зусилля, їхнє власне "Я" досягло таких великих плодів у їхньому житті. Ісус говорить: "Чи ви не читали в Писанні: "Камінь, що його будівничі відкинули, — той наріжним став каменем!" Якщо ми починали будувати наше життя на Ісусі Христі, але потім ми побачили, що цей камінь не до вподоби нам і не влаштовує нас, то часто буває, що ми цей "наріжний камінь" викидаємо з нашої будівлі і думаємо, що наше будівництво до вподоби Богу, що наше життя без Христа, без волі Божої буде благословенне Богом. На превеликий жаль, це страшна помилка. Ісус говорить — "Від Господа сталось це, — і дивне воно в очах наших." Чому? Тому, що сьогодні Бог говорить і до нашого серця через цю притчу, щоб ми розуміли і застерігалися, щоб цей останній час, коли у нас є багато можливостей, ми не подумали, що це ми такі добрі, ми такі хороші, ми це заслужили, але знали, що ці благословення прийшли до нас через Ісуса Христа, через Його смерть, Його воскресіння. Ми сьогодні маємо все необхідне і Бог нас поставив на цю дорогу, щоб ми виконували не свою волю, а волю Того, Хто нас послав, Того, Хто нас вибрав, Того, Хто нас покликав і дає змогу жити новим життям. Ми повинні знати, що не наші зусилля, не наша гордість зробила це, а Божі милість до нас. Він вибрав нас і поставив, але якщо ми виявимося невірними в Його винограду, то Біблія говорить про те, що зробить господар з такими винарями. "Він прибуде та й вигубить тих винарів, і віддасть виноградника іншим." Він не пошкодує їх, бо вони вбили Його Сина, бо вони порушили заповіт, який був складений між ними і Богом. Новий заповіт ми склали з Ним. І в цей благоприємний час перевіримо своє життя, як ми ходимо перед Богом. Якщо в наше серце закралися гордощі, заздрість, злоба, чи, можливо, наше серце опанували гріховні думки, сьогодні є час перевірити себе, якими ми являємось виноградарями в Божому винограду. Чи сьогодні ми виконуємо те, що Він дав нам у володіння?

Чи готові ми віддати Йому час, здоров'я, наші сили, наші здібності для служіння? Якщо так: Слава Богу. Якщо ні, то є ще час в молитві покаятися схилитись перед Господом. Він наші серця перевірів і відкрив нам все, що не по волі Його. А Йому хай буде Слава. Амінь.

Олександр Ковальчук,
пастор церкви ЄХБ, м.Еверетт.

- 1 **Я — правдива Виноградина, а Отець Мій Виноградар.**
- 2 **Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, обчищає її, щоб рясніше родила.**
- 3 **Через Слово, що Я вам говорив, ви вже чисті.**
- 4 **Перебувайте в Мені, а Я в вас! Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не позостанеться на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете.**
- 5 **Я Виноградина, ви галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви.**
- 6 **Коли хто перебувати не буде в Мені, той буде відкинений геть, як галузка, і всохне. І громадять їх, і кладуть на огонь, і згорять.**
- 7 **Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам!**
- 8 **Отець Мій прославиться в тому, якщо рясно зародите й будете учні Мої.**

Іван.15:1-8

Лоза і галузки

Щоб люди краще могли зрозуміти Божі істини, Ісус Христос наводив приклади із земного життя. Тут Він дав приклад про виноград. В Палестині, як колись, так і тепер, росте багато винограду. Щоб отримати добрий врожай, необхідно багато працювати і пильно доглядати за виноградом. Виноград потрібно постійно підрізати і очищувати, тому що він буйно росте. Кожного року його сильно обрізають, щоб зберегти його життєву енергію. Коли виноград досягає зрілого віку, його обрізають два рази на рік. Що характерно — це те, що на лозі є **два види гілок**: плодоносні і безплідні.

Безплідні обрізають дуже коротко, щоб вони не тягнули сік із основного стовбура. Лоза не може приносити бажаних плодів без цього очищення.

Що роблять з гілками, які обрізали? Христос пояснив, що їх просто спалюють, як непотрібні. В Старому Завіті дуже часто виноград символізував народ Божий — Ізраїл (про це писали Ісая 5:1, Єремія 2:21, Єзекіїль 15 розділ, Осія 10:1, Псалом 79:9).

В Новому Завіті Христос сказав: “Я правдива виноградина...” а ми, віруючі люди, — галузки на цій виноградині. І Господь пояснив, що на цій лозі є живі гілки. Одні з них — плодоносні і свіжі, а другі — непотрібні, бо безплідні. Кого мав на увазі Ісус, коли говорив про ці гілки? Ті гілки, що приносять плоди, — це ті християни, які пробувають у Христі, черпають у Ньому силу і щиро служать Господу; вони приносять плоди Духа... А гілки, що безплідні, — це такі християни, служіння яких тільки на словах, але без діл, без плодів. Інколи досить важко зразу визначити, які гілки плодоносні, а які безплідні. Бо як одні, так і другі є на лозі, тягнуть життєві соки, життєву силу — як плодоносні, так і безплідні мають гарне широке листя, гарно ростуть...

Безплідні християни, — це ті, що чули Слово Боже і приймають його, але відступили від істини Божої, бо закопали свій дар, який Господь їм дав, і стали безплідними.

Є ТРИ ПРИЧИНИ, ЧОМУ ХРИСТІЯНИ СТАЮТЬ БЕЗПЛІДНИМИ:

- 1 Якщо не слухають повеління Христа.
- 2 Слухають Христа і хвалять устами, а серце їхнє далеко від Господа.
- 3 Прийняли Христа як свого Спасителя, а під час гоніння відпали, або гонитва за багатством заглушила все, і вони стали безплідними.

Безплідність і безкорисність близькі до прокляття, до знищення.

Ісус Христос пояснив, що тоді прославиться Отець Небесний, коли ми принесемо багато плодів і будемо учнями

Ісуса (Ів. 15:8). Апостол Павло пояснив, що Господь вибрав нас, щоб ми приносили плід Богові (Рим. 7:4).

Яких плодів Бог хоче від нас?

1. Є плоди тіла (Гал. 5:19).
2. Є плоди Духа (Гал. 5:22).
3. Є плоди християнського життя — покаєння, плоди віри, (2 Петр. 1:5), плоди терпіння, плоди святості, страждання, світла, праведності, плоди уст, плоди справедливості.

Які наші плоди? З чим ми тепер стали перед Богом? Серед віруючих людей, як колись за часів Христа і апостолів, були фарисеї, книжники, садукеї, так і тепер є багато формальних християн. Вони вірять в Бога, ходять в храм Божий, навіть роблять вигляд, ніби служать Богу, але вони не мають добрих плодів. Хто ці люди? Це ті, що рідко моляться. Вони не славлять Бога своїм святим життям. Вони не здатні жертвувати для Бога ані часом — вони завжди зайняті, ані своїми коштами, а якщо і жертвують, то тільки з надлишків. Релігія для них, як одяг, під яким заховано все недостойне і гріхове.

Апостол Яків так пояснює про життя віруючих.

1. Як. 3:2: “Бо багато ми всі помиляємось...” Він і себе заховує до числа всіх.
2. Як. 4:4: “Чи ж ви не знаєте, що дружба зо світом — то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається”.
3. Як. 4:11: “Не обмовляйте, брати, один одного! Бо хто брата свого обмовляє або судить брата, той Закона обмовляє та судить Закона...”. Слово Боже каже, що така людина грішить.
4. Як. 1:20: “Бо гнів людський не чинить правди Божої”.
5. Як. 3:16: “Бо де заздрість та сварка, там безлад та свьяка зла річі”.
6. Дуже багато людина грішить язиком. Апостол Яків так пояснив: “Язик — то огонь... язик сквернить усе тіло... і сам запалається від геєнни... Та не може ніхто із людей язика вгамувати, він повний отрути смертельної”. (Як. 3:6, 8).
7. Як. 4:17: “Хто знає, як чинити добро, та не чинить, той має гріх!”

Що Бог очікує від нас сьогодні? Христос сказав, що люди, як і дерева, пізнаються по плодах (Мт. 7:16). Хто не приносить добрих плодів, тому загрожує біда.

Мт. 21:19, Христос підійшов до смоковниці і, не знайшовши плодів, прокляв її — і вона засохла.

Мт. 7:19, Христос сказав, що дерево, яке не приносить плодів, буде зрубане і спалене.

Лк. 13:6-9. Притча про те, як один чоловік мав у своєму винограднику фігове дерево, яке не приносило плодів. Тоді господар сказав садівнику: “Зрубай його, навіщо воно місце займає?”

Ів. 15:2,6. Ісус пояснив, що гілки, які на виноградній лозі, але не приносять плоду, будуть відрізані і спалені.

Людина, яка не приносить Богу добрих плодів, близька до прокляття, до покарання, до погибелі. Тих людей, які не хотіли каятись, Іван Христитель назвав родом зміїним. Цей вислів стосується всіх, хто не бажає і тепер покаятись. Христос пояснив: “Коли не покаєтесь, то загинете всі”.

Біблійна ШКОЛА

Еммаус

пропонує Вам
безкоштовні заочні
біблійні курси

Курси, які ми готові висилати поштою, допоможуть Вам, дорогі друзі, дізнатися більше про Бога і життя Ісуса Христа, а також допоможуть знайти відповіді на багато запитань, що виникають у процесі життя. Вони не замінять Біблію, навпаки, уроки націлені на те, щоб зробити Святе Письмо Вашим Путівником, щоб, вивчаючи його, Ви здобули надію, віру, любов.

Програма навчання складається з 24 окремих курсів. За кожен пройдений курс студент отримує посвідчення. При успішному завершенні 12 курсів вручається диплом. Видрукований у вигляді невеличкої брошури, курс має 12 уроків. До кожного уроку пропонуються перевірені завдання, виконавши які, потрібно повернути на перевірку за адресою:

Bible School of Emmaus
37603 28th Ave S
Federal Way, WA 98003

Для отримання додаткової інформації
звертайтеся за телефоном:
(253) 835-2182-message,
(253)-347-6600,
(253) 568-7615.

Конкурс «Найуважніший читач Біблії»

Бібліотечка Проповідника запрошує прийняти участь у конкурсі «Найуважніший читач Біблії».

До уваги пропонується 10 запитань в кожному випуску журналу (6 питань із Старого Заповіту і 4 по тексту Нового Заповіту). Всього 120 запитань оцінюється в 120

кредитів. Сімох читачів, котрі наберуть найбільшу кількість кредитів, відповівши правильно і чітко на запитання, чекає відповідний приз, котрий буде оголошений у Віснику Правди №1,

2008. Відповідь має бути підтверджена місцем із Біблії (вказати місце), або обґрунтована на підставі тексту Священного Писання. Відповіді будуть друкуватися у наступному номері.

1. Два чоловіки з однаковими іменами. Один мав трьох синів, мистецтво і професія котрих існують і сьогодні. Інший — мав трьох внуків, рід котрих ще не вимер. Назвіть їх імена.
2. Де ми читаємо про бурю, котра продовжувалась два тижні?
3. Де в Святому Писанні даний добрий і відвертий урок тим, хто любить поспати?
4. Де в Біблії розділ (текст) обіймає 400 років історії, а наступний розділ — 80 років?
5. Коли в Старому Завіті субота продовжувалась більше одного дня?
6. Скільки зірок з власними назвами згадується в Новому Завіті, і які їхні імена?
7. Хто лежав більше року на одному боці, не будучи хворим і паралізованим, і що було розташоване перед ним?
8. Хто плакав із цікавості сім днів?
9. Яке чудо було звершено о сьомій годині?
10. Як звали двох чоловіків, імена котрих тільки через 1500 років після їх смерті були відкрито названі в Новому Завіті?

СВЯТА

Зм.16:29; Зах.7:5; 8:19; Суд.20:26; Нем.1:2; Сам.12:16, 20; Ест.4:16; Іс.58:3-5; Йоїл.2:13; Йона 3:5; Мт.6:16-18

ЩОРІЧНІ СВЯТА

1. Пасха і опрісноки

Найважливішим щорічним святом була Пасха. В ніч на 14-те нісана кожна сім'я повинна була принести в жертву ягня, що символізувало жертву, здійснену перед тим, як Бог вивів ізраїльтян із Єгипту. Тоді Бог "пройшов мимо" юдейських домів, одвірки і перекладини дверей яких були окроплені кров'ю ягнят, і зберіг життя первородних з юдейських сімей.

На Пасху і протягом наступного тижня юдеї їли хліб, приготований поспіхом і без вживання дріжджів ("опрісноки"). Це було нагадуванням про поспішні приготування, які робилися тоді, коли фараон нарешті дозволив ізраїльтянам покинути Єгипет, а також нагадувало про перший хліб, спечений із зерна нового врожаю, через чотири дні по тому, як ізраїльтяни вступили в Ханаан.

На початку люди зустрічали Пасху в своїх домах, але в часи Нового Заповіту вона стала головним "паломницьким" святом, яке відзначалося в Єрусалимі. Пасха і сьогодні залишається найважливішим із юдейських свят.

2М.12; Нав.5:10-12; Мр.14:1-2

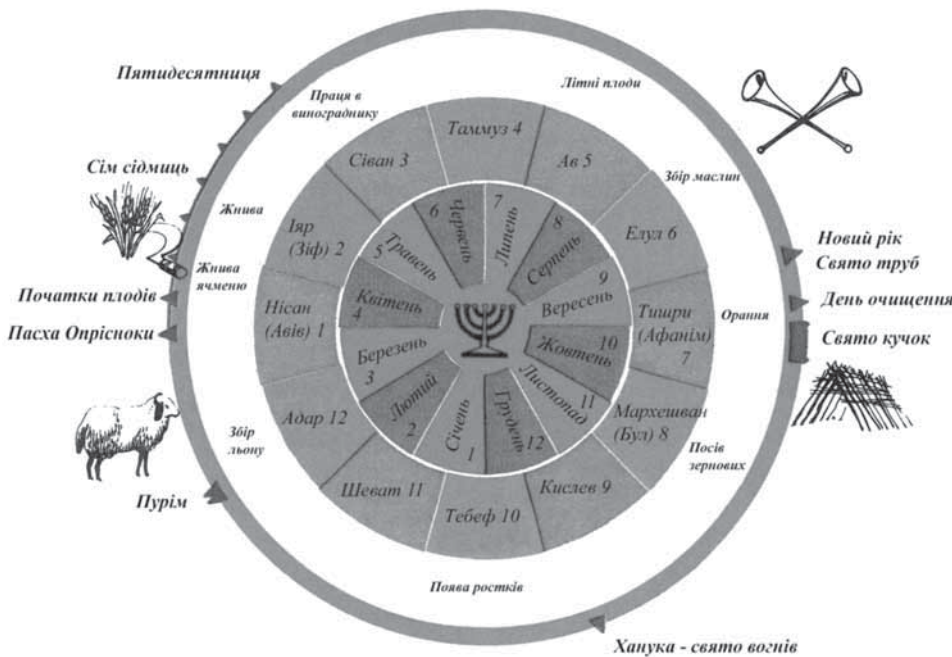
2. Свято Перших Плодів

Ця церемонія проводилася в останній день свята опрісноків. Богу жертвували перший сніп нового врожаю ячменю. Головне свято Жнив відзначалося пізніше.

Зм.23:9-14

3. Свято Жнив (пізніше П'ятидесятниця)

Після завершення жнив зернових священик крім жертвних тварин приносив

Витоки святкування суботи та інших свят юдейської релігії — в самому ранньому періоді історії Ізраїля. Проте два із описаних нижче свят стали відзначати набагато пізніше: Пурим — з часів Перської імперії (5-ст до Н.Х., а свято Оновлення — або, інакше, свято вогнів — з часів Маковеїв (2-ст до Н.Х.).

Головні релігійні свята ізраїльтян були пов'язані з порами року та сільськогосподарським календарем, який існував у Ханаані. Відзначалися вони навесні, на початку літа і восени. В такі дні люди йшли до місцевого святилища і віддавали Богу свої приношення.

Після 7-го століття до Н.Х. ці "паломницькі" торжества проходили тільки в Єрусалимі. За часів Ісуса населення міста, яке зазвичай складало близько 40000 чоловік, за рахунок паломників, які приходили святкувати Пасху, зросло приблизно до 150000.

Свята були днями подяки Богу за урожай, приводом згадати знаменні події ізраїльської історії і можливість порадіти та побенкетувати.

Пости та свята

ПОСТИ

Згідно старозавітним законам для загального посту виділявся тільки один день на рік. Це був "день очищення" — "десятий день сьомого місяця" (кінець вересня — початок жовтня). Під час вавилонського полону спеціальних постів дотримувалися також в п'ятий та сьомий місяці в знак скорботи про зруйнування Храму та вбивства правителя Юдеї Годоїї.

В епоху після полону дотримувалися і двох інших регулярних постів: в десятому місяці — в пам'ять про початок облоги Єрусалиму, а в четвертому — в пам'ять

про остаточне завоювання міста. При особливій необхідності як весь народ, так і окремі люди могли об'являти додаткові пости.

Молитва і піст часто супроводжували одне одного. Люди постилися в знак щирого покаяння. В цей час вони нічого не їли і не пили. Існував також звичай роздирати на собі одяг, одягатися в грубу мішковину (веретище), посипати голову попелом та пилом, залишатися нечесаними, не митися. Але пророки та і Сам Ісус стверджували, що формального дотримання посту недостатньо. Від людини вимагається переміна стану її душі.

Богу два короваї хліба, спеченого з борошна нового врожаю. Це відбувалося через п'ятдесят днів після Пасхи і початку жнив. Пізніше свято стало називатися "П'ятидесятницею", оскільки воно відбувалося на п'ятдесятий день після Пасхи. То був час великої радості і подяки Богу за Його дари.

2М.23:16; 3М.23:13-21; 5М.16:9-12

4. Свято Сурмлення (пізніше Новий рік)

Початок кожного місяця, як і кожного свята, оповіщалося звуком сурми. Але першого дня сьомого місяця сурми звучали з особливого приводу. Це був день спокою і служіння Богу, навіть більш важливий ніж субота (якщо судити з принесених жертв). Святом Сурмлення відзначався прихід сьомого найурочистішого місяця року. Після вавилонського полону свято Сурмлення стали розглядати як релігійне свято Нового року ("Рош Гашана"), але місяці продовжували відлічувати починаючи з нісана (березень-квітень).

4М.10:10; 28:9; 29:1-2

5. День Очищення

В цей день ("Йом Кипур") весь ізраїльський народ каявся в гріхах і просив у Бога прощення і очищення. Первосвященик, одягнений в білі льняні одяги, спочатку приносив жертву за викуплення свого власного гріха та гріхів священиків, а потім іншу жертву — за гріх народу.

Це був єдиний день в році, коли священик входив в "Святе святих" — внутрішню, саму священну частину скинії (похідного святилища) чи, пізніше, Храму — і кропив там кров'ю жертви. Потім він брав козла, який називався "козлом відпущення", і, поклавши раніше руки на його голову, виганяв його в пустиню в знак того, що гріхи народу видалені.

Див. також розділ **Священники**.
Левіти та жертвоприношення і статтю **Жертвна смерть** в Частині 6 **Словник біблійного богослов'я**.

3М.16

6. Свято Збирання Плодів (Свято Кучок)

Це було найулюбленіше і найрадісніше народне свято. Його відзначали восени, після закінчення збирання фруктів. Під час свята люди переселялися в намети, або зроблені з гілок шатра, які ставили в садах або на плоских дахах будинків. Ці намети ("кучки") нагадували про те, що колись ізраїльтяни жили в шатрах, кочуючи по Синайській пустині.

Під час свята Кучок звершався також обряд виливання води, який супроводжувався молитвами за щедрі зимові дощі. Можливо, саме після звершення цього обряду на святі Кучок Ісус сказав: "Коли прагне хто з вас — нехай прийде до мене та й п'є! Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його".

2М.34:22; Суд.21:19-21; Неем.8:14-16; 3М.23:39-43; Іс.7:37-38

7. Свято Відновлення (Свято вогнів)

Це — пам'ять про очищення і пересвячення Юдою Маккавеєм в 165 році до Н.Х. другого Храму, оскверненого сирийським правителем Антиохом Четвертим Єліфаном. Урочистості називалися також "святим вогнів", тому що кожного вечора по домах і в синагогах запалювали світильники. Це свято, назване в Ів.10:22 святом Відновлення, відзначається сьогодні як "Ханука".

1Мак.4:52-59

8. Пурим

Веселе і гомінке свято, яке бере свій початок з часів, коли Естер та її двоюрідний брат Мордехай врятували єврейський народ від винищення в роки правління персидського царя Ксеркса (в Біблії Ахашверш). Слово "пурим" означає "жереб". Ця назва пов'язана з тим жеребом, який кидав Гаман, перший міністр царя, щоб вирішити на який день призначити масове винищення євреїв.

Ест.3; 7; 9:24,26

ІНШІ СВЯТА

9. Субота

Субота була суцього юдейським святом. Інші народи відзначали дні, пов'язані з річним циклом сільськогосподарських робіт та з новомісяччя. Але тільки у Ізраїля була субота — свято не пов'язане з ритмом зміни пори року.

Кожний сьомий день призначався для спокою. Він був "суботою" (єврейське слово "шабот" означає "відпочинок") і належав Богові. Четверта заповідь повелівала ізраїльському народу припиняти в цей день всяку роботу. Встановлення шестиденного робочого тижня з наступним днем відпочинку, пов'язано з історією творіння: Бог "відпочив у дні сьомим від усієї праці Своєї, яку був чинив". В суботу люди повинні були згадувати про всі діла Божі і насамперед про визволення Ізраїлю з єгипетського рабства.

"Якщо ради суботи ти стримаєш ногу свою, щоб не чинити своїх за-

баганок у день Мій святый, говорить Бог через пророка Ісаю, — і будеш звати суботу приємністю, днем Господнім святим та шанованим, і її пошануєш, — не підеш своїми дорогами, діла свого не шукатимеш та не будеш казати даремні слова, — тоді в Господі розкошувати ти будеш."

До часів Нового Заповіту правила і приписи про суботу зробили її додержанням надзвичайно складним, тому Ісус змушений був нагадати людям "субота для людини, а не людина для суботи".

1 М.2:2-3; 2М.20:8-11; 31:12-17; 5 М.5:12-15; Іс.56:58:13-14; Мм.12:1-14; Мп.2:23-27.

10. Новомісяччя

День новомісяччя сповіщав про початок нового місяця і сприймався як нагадування про те, що Бог створив світ гармонійним. На честь настання нового місяця звучали сурми і приносилися спеціальні жертви.

В цей день не допускалася ніяка робота. Всюди влаштовувалися спеціальні урочисті бенкети та вивчалось Писання.

1 М.1:16; 4 М.10:10; 28:11-13; Пс.103:19; 1 Сам.20:5, 24; 2 Цар.4:23

11. Суботний рік

Точнісінько так, як кожний сьомий день був днем відпочинку, кожний сьомий ("суботний") рік був "суботою повного відпочинку землі, суботою для Господа". Зрозуміло, що вся земля не могла лежати в цей час необробленою. Очевидно, поле залишали під парами, через кожні сім років після того, як воно було вперше зоране.

Все, що виростало на полях, могли без перешкоди збирати бідняки. Суботний рік мав нагадувати, що земля належить Богу і не є чимось власністю.

Крім того, кожного сьомого року всі раби-ізраїльтяни відпускалися на волю, а всі борги прощалися.

3 М.25:1-7; 2 М.23:10-11; 21:2-6; 5 М.15:1-6

12. Ювілейний рік

Закон проголошував, що кожний п'ятдесятий рік земля і власність (за винятком міських будинків) мали бути повернуті першим власникам. Рабів-ізраїльтян слід було відпускати на свободу, борги прощати, а землю залишати під парами. Закон про ювілейний рік був досить важким для виконання, тому його виконання очікували в майбутньому, коли Сам Бог дасть відповідне повеління. Це був рік, обіцяний Ісаєю, — рік, про який говорив Ісус.

3 М.25:8-17, 23-25; Іс.61:1-2; Лк. 4:16-21.

Подяку складайте за все!

У першій українській церкві (Federal Way) 14 жовтня відбулося Свято жнив. Церква по-годилась у цей день по-особливому дякувати Богові за всі Його блага.

Молитва подяки за врожай

Привітальним віршем святкове служіння відкрив Алік Саволук, потім духовий оркестр виконав чудовий привітальний гімн.

Пастор церкви Костянтин Качмарчик закликав присутніх дякувати Богові за все. Він помітив, що останнім часом люди стали перебірливі та прискіпливі у своїх смаках, та іноді забу-

вають дякувати Богові за те, що мають. Також закликав старше покоління молитись за своїх дітей, як це робив праведний Йов.

Про голодомор жахливих 30-тих років згадував Олександр Ковальчук, пастор української євангельсько-баптистської церкви (Everett). Він нагадав присутнім у залі, що не завжди

на наших столах був достаток, був час, коли люди помирали з голоду. Також акцентував увагу на плодах. Що посієм, те будем жати, — розповідав брат Олександр.

Про закономірність буття на цій землі, та про третій заповіт Бога з людиною розповідав голова об'єднання Ігор Завірюха. А саме про те, як Бог пообіцяв Ноеві вже більше не проклинати землю, і більше не вбивати усього живого. "Надалі, по всі дні землі, сівба та жнива, і холоднеча та спека, і літо й зима, і день та ніч — не припиняться" (Бут. 9. 8:22)

Молитви особливої подяки лунали Господу у цей святковий день. Хористи, оркестранти, проповідники, а навіть і діти, принесли хвалу своїх вуст, співаючи, граючи та розповідаючи про милість Божу.

Служіння завершилось гарною новиною: Бог милосердний і любить нас навіть тоді, коли ми не дякуємо. Але, мабуть, сумніння докоряло кожного не байдужого за те, що користуючись всіма земними благами, ще так мало дякуємо Богу.

Юля Марук

Гість — пастор з м.Еверетт Олександр Ковальчук

Ось це урожай свіжозрізаний — земля дала плід свій

Ось такий виноград "родить" у штаті Вашингтон

Група співаків виконує пісню

Діти виконують декламацію

Працівники Господнього поля

Група молоді штату Вашингтон повернулася з місіонерської поїздки

Подорож в Україну дала надію безнадійним та принесла благословіння як українським дітям, так і американській молоді.

Група молоді (16 чоловік) першої української церкви (Federal Way) та української церкви (Kent) в період з 22 липня по 17 серпня відвідали Україну. Мета поїздки — проведення дитячих таборів з ціллю євангелізації. Молодь готувалась ретельно: починаючи ще з січня, кожної суботи вони збиралися у церкві для обговорення плану літньої поїздки. Також як могли, так заробляли кошти на поїздку. А церква допомагала і фінансово і молитовно.

Допомагали ї цьому Анатолій Марар (благовісник) та Віктор Шемчук (служитель).

У планах було відвідати три селища в Україні: с. Сабатинівка (Кіровоградська обл), с. Озерці (Рівненська обл), та с. Гараджа (Волинська обл).

Брат Віктор Шемчук (відповідальний за цей проект) коментує:

“Якби я був письменником, то написав би книгу, а якби режисером, то зняв би фільм про поїздку на Україну. Спілкуючись з нашою молоддю, я побачив надзвичайну любов до Бога. Вони старались бути відданими, і це дуже цінне для мене”. Також брат Віктор дякував батькам за те, що виховали справжніх християн.

Ось що кажуть про поїздку у своєму свідоцтві деякі учасники:

Люда Клімчук (координатор):

“Ми провели три табори для невіруючих дітей, звичайно хвилювалися. Але також відчували підтримку церкви, і це для нас було великим підбадьоренням. Головною ціллю для нас було, щоб діти більше познайомились з Богом і полюбили Його.

Аня Луцук (лідер групи):

“Діти були зацікавлені. Ми всі думали як їх навчити, щоб їм було цікаво і зрозуміло. Іноді між дітьми виникали конфлікти, але я намагалася показати їм як перемагати зло добром”.

Юля Марценюк (лідер групи):

“Я дякую Богові за те, що могла бути інструментом в Його руках. Він використовував мене для праці, і від цього я отримала найбільше благословіння”.

Анатолій Майстер (лідер групи):

“Мені було цікаво працювати з моєю групою. Одного разу ми мали розмову на тему покаяння. В той вечір я співав для дітей пісню про блудного сина. Діти серйозно роздумували над покаянням. Четверо чоловік вирішили віддати свої серця Богу на служіння.

Я дуже радію за них, тепер потрібно молитись, щоб вони залишились вірними Богові. Добре нам тут у церкві, бо нас багато, а коли ти один на все село повірив в Бога, і тебе ніхто не підтримує, це мабуть важко”.

Марина Літушко: (музична частина):

“Я виконувала свою роботу з великим захопленням. Кожний день ми розпочинали з пісню. Також я вдячна Богу за можливість поїхати в Україну, і впевнена, що добрий слід від нашої праці залишиться у дитячих серцях”.

Андрій Терещенко (музична частина):

“Багато праці залишилось на Україні, і я думаю, що потрібно приїжджати туди ще і ще. Але я радів коли бачив, що діти з задоволенням співали християнські пісні, та вважаю, що маленька праця дає великі результати”.

Давид Сербиненко (лідер):

“Коли ми летіли назад у літаку, вже були десь над Канадою, я відчув сильну турбулентність. Я почав хвилюватися, але одразу заспокоївся думкою, що в нас є надія на життя вічне. Це та надія, яку ми передали дітям в Україні. Мені одразу стало легше і я подумав, як добре мати та віддавати надію”.

Оля Будь (лідер групи):

“Наша поїздка на Україну була дуже благословенна. Я відчувала відповідь на молитви, коли вся віра була втрачена. Мені хотілося плакати від того, що ще так мало дові-

ряю Богу. В таборі для мене було все неочікуване. Ми не знали як правильно свідчити дітям, щоб їм було цікаво і водночас корисно. Ми не знали яка буде реакція цих дітей. Але від думки, що Бог обіцяв завжди бути з нами, ставало легше. Ось лист, від української дівчинки Яни, яка виховувалась у невіруючій сім'ї. Я отримала його, коли повернулась в Америку”:

“... За ці короткі дні у таборі я дуже звикла до вас, і коли ми прощалися, мені було дуже важко. Я дякую Богові за те, що ви приїхали до нас у село. Ми з дівчатами ходимо до недільної школи. Хочемо прийняти вашу віру, і бути такими як ви, тому що цей табір показав нам правильний шлях, табір запалив вогник, табір зробив нас такими як ви, наші дорогі лідери. Я думала, що нам буде не легко вірити, але Бог допомагає у всьому”...

Анатолій Марар (благовісник, відповідальний за поїздку в Україну) у своєму свідченні сказав наступне:

“Бог рясно благословляв нас від самого початку. Він зберіг у дорозі, подарував добру погоду. Навіть коли навкруги йшли дощі, діти мали нагоду гарно проводити час просто неба. В таборі були діти переважно з невіруючих сімей. Ми були свідками покаяння цих дітей, і я вважаю, що це найбільше благословіння, яке ми можемо отримати”.

“Поїздка молоді на Україну приносить величезну користь і для України і особисто для нашої церкви. Молоді люди, які працюють в подібних проектах — змінюються, їх духовне життя набуває певного змісту. Звичайно, у кожного з них свої мотиви, але я можу сказати впевнено — це позитивно впливає на них самих, на їхні відносини з Богом. Молодь, яка виросла тут, в Америці, має спільну справу, яка їх об'єднує. Те, що молодь працює для інших, приносячи надію в життя знедолених дітей, це все дуже добре, але більше того я радію за нашу молодь, яка починає жити нормальним християнським життям. Я хочу, щоб подібні проекти продовжувалися у нашій церкві. Я також бажаю, щоб все більше молоді приєдналося до цього. Бо таке служіння стимулює життя і розвиток людини в духовному плані”, — коментує пастор першої української церкви Костянтин Качмарчик.

Матеріал підготувала Юлія Марук

Дякуючи допомозі Вінса Інзерілло і Північно- Західному Баптистському Об'єднанню, пройшов літній молодіжний табір в цьому році

З 21 по 24 липня 2007 відбувся сьомий літній молодіжний табір, організований українським Баптистським Об'єднанням Західного побережжя США. Учасниками табору була молодь із п'яти різних міст: Everett, WA; Federal Way, WA; Sacramento, CA; Santa-Barbara, CA. Проводила табір перша українська церква міста Vancouver, WA. З'їзд проходив на християнській базі відпочинку Ardersgate campground в Turner (OR) та зібрав понад сотню молоді. Основний девіз табору "Ви — світло для світу" (Мт. 5: 14), спрямовував учасників на індивідуальне духовне зростання, поклоніння Богу та спілкування з ровесниками. Головний промовець, пастор Віктор Пилипчук з Cleveland (Ohio), поглиблював тему щовечора, пояснюючи основи християнського життя і ділячись досвідом віри. Кожного дня молодь мала змогу спілкуватися у малих групах, організованих керівником табору Андрієм Лихманом. Учасники висловлювали свої думки та погляди на тему дня, а також молилися разом. Кожного ранку та ввечері усі збиралися на спільне поклоніння, яке проводила група з Vancouver на чолі з Олегом Янішеним. Разом молилися, співали, свідкували, зростали духовно через проповіді старших братів. Також молодь кожного міста готувала програму, в якій прославляли Бога через пісні, вірші та християнські сценки.

Об'єднані віком, духовними цінностями, молоді люди багато спілкувалися, відпочивали. Крім духовної складової програми, кожен день був наповнений різноманітними розвагами, включаючи футбол, волейбол, настільний теніс та командні ігри. Зокрема гра "Я- цар Уга-Буга" стала улюбленим спектаклем табору. Для змагання в "Кольорову Війну", кожна група молоді одягалась у обраний ними колір та носила його протягом табору. В той час як в "День Доброзичливості" підбадьорювали учасників табору завойовувати "серця" інших добрими справами. У програмі "Україна має талант", учасники мали змогу проявити свій талант через спів, поеми, п'єси та художню роботу. Вечори завершались співом та спілкуванням біля багаття.

При закінченні табору, молодь мала можливість голосувати за самих активних учасників та вручати їм "Нагороду Ангола". Молодь залишала табір з сумними обличчями та обіцянками підтримувати зв'язки. Від'їжджаючи, працівник табору Ангеліна Карпенко з любов'ю відгукувалась про минулі вихідні дні: "Я завжди з нетерпінням чекаю молодіжного табору. Мені приємно бачити, як наше молоде покоління переймає відповідальність за майбутнє, використовуючи свої духовні дари і таланти для Божої слави!" Разом з отриманим духовним зростом та новими знаннями, кожен учасник взяв додому ще один урок. На кухні готували тільки американську страву, і як пастор Павло Дем'яник пожартував: "Молодь тільки тепер навчилася цінувати українську кухню!"

Футболка молоді з м. Ванкувер допомогла пояснити ціль табору. Приховане значення напису являється прикладом, як деякі християни приховують їхню віру. Навпаки, так як вчили в таборі, присутність Ісуса повинна проявлятися в нашому житті. (Для тих, хто не зрозумів змісту напису, на футболці написано: "Can you see Jesus in your life?" "Чи ти можеш бачити Христа в своєму житті?")

Північно-Західне Баптистське Об'єднання вже третій рік поспіль організовує "Свято Труб". Цього разу це давньоєврейське свято відбулося 27 жовтня в місті Портланд (штат Орегон). З різних міст і штатів з'їхалися музиканти, щоб славити Господа на духових інструментах. У місцеву церкву "Суламита" уже з двох годин дня сходилися оркестранти з різноманітними інструментами.

На початку такого незвичайного служіння привітальним словом поділився відповідальний і ведучий Кравчук Петро Іванович, пастор "Брянської" церкви м. Аубурн (Вашингтон). — "Перший раз ми сурмили в Спокені, потім в Сіетлі, зараз сурмимо в Орігоні. Гра на духових інструментах вимагає не тільки таланту й певних навиків, але й фізичних сил, тому я бажаю оркестрантам не слабнути в ревності", — сказав ведучий.

Зведений духовий оркестр, чисельністю до ста чоловік, виконав величний гімн "Христа хай величають всі", під керівництвом Аліка Саволюка, диригента оркестру Першої Української Баптистської Церкви.

"Небо чує звук труби", — упевнено зауважив пастор Сергій Куропатко із Спокена. — "Ні для кого не секрет що музика покликана відроджувати, вона змінює життя й пом'якшує серця. Щоб досягнути певної гармонії звуку, оркестр кориться диригентові й помаху його палички, так і ми повинні коритися Богу в нашій житті" — порадив пастор.

Оркестранти з кожного міста виконали по кілька гімнів, представляючи свою програму. Усі вони були професійно підготовлені, й у гарному настрої.

А історичними фактами про свято труб поділився Сергій Павлович Чумакін, пастор слов'янської церкви "Спасіння" (Ейджвуд, Вашингтон):

Стародавнє єврейське свято відбулося у Портланді

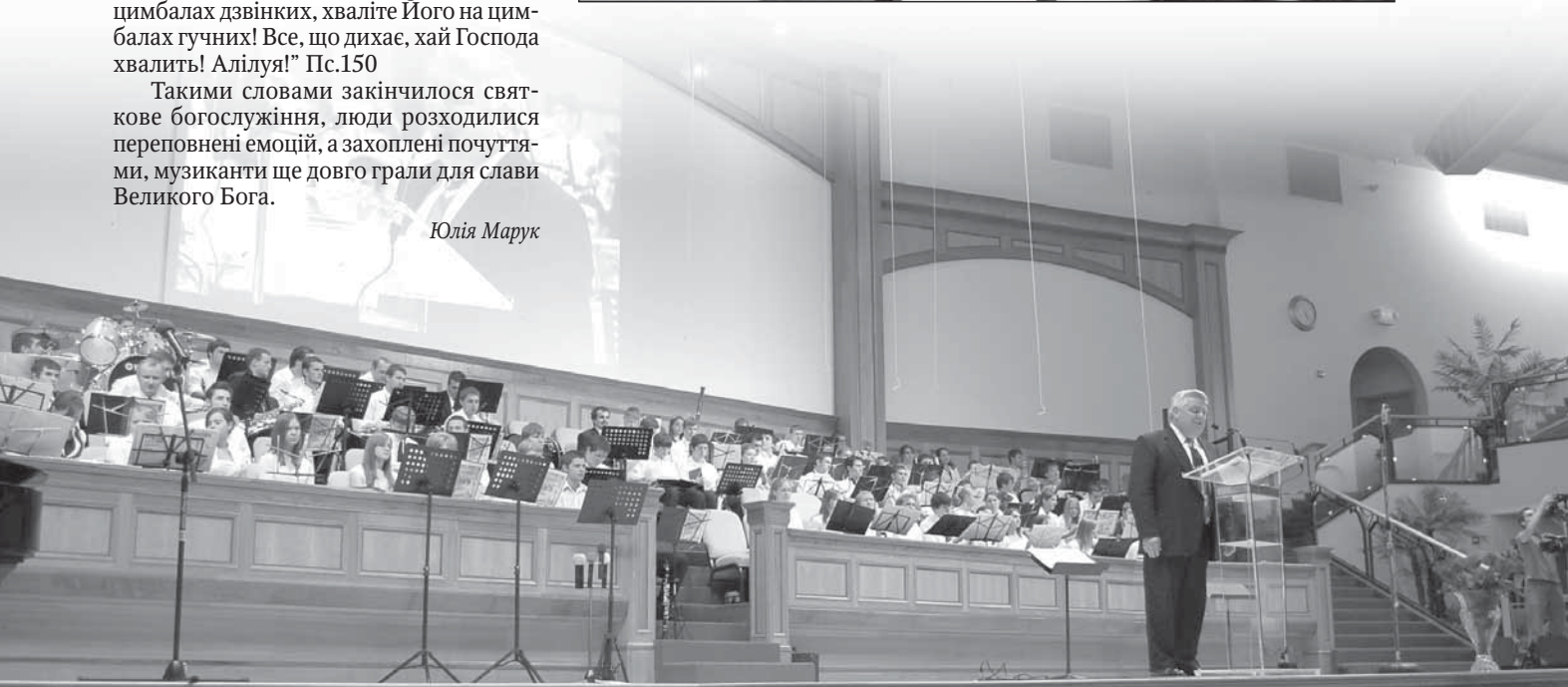
— “Згідно Левит 23:23, свято труб, це одне з великих єврейських свят. Це свято мало духовне значення. Євреї відзначали його в перший день сьомого місяця. Коли звучали трубні звуки, євреї малювали у своїй уяві картину Святого Бога Саваофа, і в цей момент вони перевіряли перед Богом свої серця. Коли звучав звук “шофара”, — сильний протяжливий трубний звук, це було символом покаяння”.

Диригенти й оркестранти ділилися своїми думками і враженнями. Говорили, що Бог по — особливому любить звук труби. Він часто згадує про трубний звук у своєму Слові, тому так часто диявол намагався перешкоджати цьому служінню, пропонуючи свій нетрадиційний стиль музики. Але творчі люди — дуже наполегливі, і тому не дивлячись на всі перешкоди, хвала для Бога духовим оркестром буде звучати завжди, — ділилися музиканти.

“Хваліте Його звуком трубним, хваліте Його на арфі та гусях! Хваліте Його на бубні та танцем, хваліте Його на струнах та флейті! Хваліте Його на цимбалах дзвінких, хваліте Його на цимбалах гучних! Все, що дихає, хай Господа хвалить! Алілуя!” Пс.150

Такими словами закінчилося святкове богослужіння, люди розходилися переповнені емоцій, а захоплені почуттями, музиканти ще довго грали для слави Великого Бога.

Юлія Марук

День схилявся до вечора. Сонце, яке заходило, ще грало на хмарках, а зі сторони лісу поповзли сутінки. У дворі великого одноповерхового будинку, що стояв недалеко від лісу, стало тихо. Сім'я зібралася на вечірню молитву. Діти сиділи на лаві біля порогу і, дивлячись на позолочені хмари, уважно слухали тата. А він дуже серйозно оповідав: "...Настав останній день життя Ісуса на землі. Він зробив все, що доручив Йому Небесний Батько, і тепер повинен був повернутися на небо. Ісус вийшов з учнями з Єрусалиму і пішов на Оливну гору. Там Він дав їм останні настанови, підняв руки і благословив їх. І раптом учні побачили, що Ісус віддаляється від них і піднімається над землею все вище і вище... вони не могли відвести очей від улюбленого вчителя, поки хмара не заховала Його.

Потім перед учнями предстали два Ангели і сказали, що Ісус прийде на землю ще раз таким же чином, як і пішов."

Дивлячись на захід сонця і швидко темніючі хмари, діти уявляли, як Ісус вознісся на небо, до Свого Отця. А тато продовжував далі: "Запам'ятайте, діти, Христос прийде на землю ще раз для того, щоб взяти на небо тих, хто любить Його і чекає."

"Мене теж Ісус візьме на небо", — подумав Петрусь, дивлячись на першу зірочку, яка засвітилася над лісом.

"Це буде вже скоро і нам потрібно бути готовими до зустрічі", — закінчив тато і запросив всіх до молитви.

Стемніло. Ліс дихнув прохолодою, нагадуючи, що наближається ніч. Сім'я дякувала Богу за прожитий день, за тихий вечір і просили Його підготувати їх до зустрічі з Ісусом, тому що вони Його люблять і хочуть жити з Ним на небі.

Петрику було вже десять років. Він знав багато біблійних історій, але ця, про вознесіння Христа йому особливо подобалася. Петрик був впевнений, що Ісус обов'язково візьме його до себе на небо — адже він ходить на зібрання, розказує вірші, читає Євангелію, молиться, та й батьки у нього віруючі. Ось Юра, сусід, на небо ніяк не попаде — він говорить погані слова, прогулює уроки, б'ється, краде і навіть курить. Він невіруючий, йому спочатку потрібно покаятися. Петрик завжди був впевнений, що Ісус візьме його на небо.

На перший погляд у нього все було гаразд: віруючий, добре вчиться в школі і поводить краще ніж інші. Невідомо, як довго жив би Петрусь з такою високою думкою про себе, якби не один випадок. Однієї неділі на ранковому богослужінні покаявся кращий друг Петрика. Він молився зі слізьми і просив у Бога про-

щення. "Чому він кається? — не розумів Петрик, — він же віруючий!". Але запитати про це він вагався.

Якось, повертаючись зі школи, Петрусь милувався білосніжними хмарками, які плвли блакитним небом, і думав про свого друга. Той помітно змінився — перестав сваритися з хлопцями, списувати домашнє завдання, став краще вчитися. "Він вважає себе спасенним і говорить, що в його серці оселився Дух Святий. А я хіба не спасенний?" — задумався Петрик. Він не помітив, як підійшов до хвіртки свого будинку і ввійшов у двір. Незвична тиша здивувала його. Де ж малюки? В пісочниці нікого не було. Петрусь вбіг на ганок, рвучко відчинив двері і крикнув: "Мамо!"

Тиша. Петрик із здивуванням обійшов усі кімнати — ніде нікого.

"Дивно! — схвильовано подумав він. — Куди всі поділися?" І тут його пронизала страшна думка: "Напевно Ісус прийшов і взяв всіх до себе, а я... я залишився!"

Я тако хоч на неб

— Мамо! — ще раз крикнув Петрик і завмер. Йому ніхто не відповів. Десь на задньому дворі прокукував півень, закудкудакали кури.

Петрусь вибіг на вулицю. Він злякано подивився в різні боки і кинувся бігти до лісу. “Невже я залишився”!!” — витираючи сльози, думав він.

Забігши в саму гущавину, Петрик відчайдушно закричав:

— Ісус! Я теж хочу на небо!

— На небо... На небо... — передражнило його відлуння, і знову настала тиша.

Петрик біг все далі і далі, увесь час повторюючи:

— Ісус! Я теж хочу на небо! Ісусе! Я теж хочу на небо!..

Гарячі сльози текли по його щоках. Серце калаталося, а він біг по лісі, не дивлячись під ноги. Поміж верхівок дерев виднілося голубе небо з гарними пухнастими хмарами, а десь далеко, то спереду, то збоку відлунювалися слова:

— Ісус... на небо... Небо...

І раптом Петрик ясно зрозумів, що він — грішник, а для таких на небі місця немає. Отже, йому, Петрику, теж потрібно покаятися! Йому відразу пригадалося, як він грубо розмовляв з мамою, як злився на старших сестер, коли вони робили йому зауваження. Пригадав, як ображав молодших, хитрував і ухилявся від роботи. А зовсім недавно він обманув вчительку...

і як тільки він міг вважати, що у нього все гаразд? Як же тепер бути? Невже все скінчено? Невже нічого неможливо виправити? Невже зараз всі на небі, а він на землі?

Довго ходив Петрик по лісі, просив прощення за свої гріхи і молив Ісуса взяти його до Себе. Не знаючи, що робити далі, він втомлено поплівся додому по знайомій стежинці.

Підходячи до будинку, Петрусь здалеку побачив на городі своїх старших сестер. Від несподіванки він знову заплакав. Значить Ісус ще не прийшов! Отже ще не пізно! Отож, він, Петрик, теж може попасти на небо! О, як хочеться йому бути з Ісусом! Сьогодні ж ввечері він обов'язково покається і попросить у всіх прощення...

“Ні, я зроблю це прямо зараз!” — вирішив Петрик і побіг у будинок, до мами!

Виноградна галузка

Водній сім'ї тато при досягненні певного віку дарував кожній дитині виноградну галузку. І ось тепер настала черга молодшої донечки. Для Христинки це було великим святом. Коли галузка принесла перші плоди, дівчинка вся сяяла. Але ще більше радості було, коли дозріли перші грона. Її брат насміхався з неї.

— Ну ось, тепер ми зможемо по-справжньому святкувати свято жнив, і вдосталь поїсти винограду, — причмокнувши губами сказав брат.

— О ні, — відповіла Христинка, — сьогодні тато прочитав у Біблії, що наші перші плоди з жнив належать Богу.

Степан здивовано подивився на неї.

— І як це ти хочеш подарувати Богу виноград? Бог живе на небі, хто підійме до Нього твій виноград? — запитав він.

— Знаєш, Христос сказав одного разу: “Що ви зробили одному з найменших цих братів, те ви зробили Мені”. Бог знає як підняти те, що ми хочемо Йому дати.

Коли одного разу сім'я дружно працювала в винограднику, на дорозі з'явився бідний чоловік. Він підійшов до загорожі, чомно привітався і боязко запитав:

— Чи не дасте ви мені трішки достиглого винограду? Вдома лежить важко хвора донечка. Лікар приписав їй обов'язково їсти свіжий виноград, щоб знову бути здоровою. Але в мене зараз немає роботи і немає коштів, щоб купити виноград.

— Із задоволенням! — вигукнула Христинка. — Бог послав вас до мене. Я віддам вам перші плоди моєї галузки. Я їх отримала від Бога, і тепер віддаю їх Вам.

Дівчинка заповнила кошик стиглими гронами винограду та віддала бідняку.

Пізніше, вона відвідала хвору дівчинку і принесла їй ще багато різних фруктів та іграшок. В дівчинки була висока температура, але радісна посмішка з'явилась на її обличчі. Вона ніжно поклала свою руку в руки Христинки і прошепотіла:

— На небі я буду любити тебе від усього серця.

Проте, дівчинка швидко одужала, і вони стали найкращими подругами на все своє життя, і вірними дітьми Божими.

Перші свої плоди Христинка віддала Богу, за що в нагороду отримала вірну подругу.

“...І свято жнив первоплоду праці твоєї, що сієш на полі. І свято збирання при закінченні року, коли ти збираєш з поля працю свою. Початки первоплоду твоєї землі принесеш до дому Господа, Бога твого...”

Вухід(23:16,19)

“Знаки поваги, трохи сумні, для Проповідника на схилі років”

Шарлот, США — Для людини, яка вітала натовпи людей на протязі всього свого життя, євангелист Біллі Грем здавався сором'язливим і збентеженим в цей четвер на стоянці біля аеропорту міста Шарлот. Сотні друзів, члени сім'ї, служителі і політики зібралися на святковому відкритті бібліотеки присвяченій служінню Біллі Грема, якому його величезна популярність надала звання “Пастор Америки”.

Стоячи за трибуною біля бібліотеки Біллі Грема, виступав колишній президент Джорж Буш, його голос розрізав всхлипування аудиторії, коли він сказав: “Містер Грем був людиною, проповідником, сором'язливим сином фермера, який змінив світ.” Колишні президенти Джиммі Картер і Білл Клінтон також розповідали про те, як Містер Грем змінив їхнє життя.

Слабкий, і в літах, рідко буваючи тепер на людях, Біллі Грем підійшов до підвищення за допомогою ходуль і відмітив: “Я відчуваю себе на своїх власних похоронах, слухаючи усю цю промову”, — у відповідь на боязкий сміх слухачів. “Я був у цій бібліотеці один раз, і єдиний коментар, який я зробив оглядаючи її, це те, що тут занадто багато Біллі Грема. Ціллю мого життя було догоджати Господу і поважати Ісуса, а не дивитися на себе і думати про себе.”

З ініціативи Франкліна Грема, старшого сина Біллі Грема, і ради членів Євангелістської Асоціації, бібліотека ціною в \$27 мільйонів, площею 40,000 квадратних фітів, — є даниною 60-річчю служіння Грема по всьому світу. У ній знаходяться дитячі фотознімки Біллі Грема; випускний альбом з коледжу, в якому він сказав, що хотів би бути євангелистом; крихітна каблучка, яку він подарував своїй дружині Рут на заручини; метри його надихаючих проповідей на протязі десятиліть, від Лос -Анджелесу до Москви, в яких він побуджував людей відкривати свої серця Христу.

“Моєму батьку 88 років, і він до цих пір хоче проповідувати, але його фізичне тіло просто виснажилось, — сказав Франклін Грем під час екскурсії по бібліотеці перед початком церемонії. Я сподіваюсь, що ця бібліотека може бути продовженням його життя і принесе користь на протязі багатьох років після того, як він перейде до неба.”

Містер Грем збирав повні стадіони людей навіть на схилі віку завдяки своїм простим закликам прийти до Христа. Він був другим президентів починаючи від Езенхауера, став другим Королеві Єлизаветті II і Папі Іоанну Павлу II, він допоміг розпалити вогонь Християнства останнього покоління у світі, що розвивається.

“Кожний президент вдячний йому за особисту доброту, — сказав Білл Клінтон. Коли він молиться з тобою в Окружлому Офісі, або на горі в Білому Домі, ти відчуваєш, що він молиться за тебе, а не за президента.”

Рендол Балмер, професор Американської релігії в Коледжі Бернард сказав: “Що чекає в майбутньому на євангелізм — це належний євангелізм, заснований на національності, мові, і стилю поклоніння. Грем, без сумніву, був останнім масовим євангелистом.” Біллі Грем відкинув сектантство, яким відзначалися євангелісти у ранні роки 20-го століття, не послаблюючи сили християнської проповіді, кажуть релігіознавці. Він успішно використовував радіо і телебачення для розповсюдження Благої вісті. І найголовніше, він допоміг перенаправити християнство в післявоєнний період у напрямку до євангелізації.

“Біллі Грем залишався сконцентрований на тому, що вважав своїм покликанням у житті: навернення людей до Христа”, — каже Девід Кі, директор Програми по вивченню Біблії, Університету Еморі.

На протязі років Біллі Грем був в основному прихильником активізації суспільного правосуддя в християнстві. Висловлювався проти ядерного розповсюдження і расової

ізоляції. Клінтон і Картер згадують приємні відчуття, які вони отримали, коли відвідали інтеграційну кампанію на ізольованому Півдні.

“Він постійно був людиною широкого кругозору, поблажливий, відвертий у відносинах з іншими, — каже містер Картер. Він однаково торкався сердець всіх людей, чорних і білих, чоловіків і жінок. Я один з десятків мільйонів людей, чиє духовне життя було змінено завдяки Біллі Грему.”

Хоча містер Грем залишається головою Євангелістської Асоціації Біллі Грема, Франклін Грем став президентом організації, і його пріоритети та стиль служіння різко відрізняються від батькових. Франклін Грем висловлює критику на рахунок Ісламу, а його батько в свій час був дуже обережний, щоб їх не образити. Мр. Грем молодший задіяний в роботі у міжнародній допомозі, коли його батько сконцентровував своє служіння в основному на проповіді.

Бібліотека стане місцем зберігання усіх особистих документів і пам'яток Біллі Грема після його смерті. Окремі особи і організації фінансували будівництво бібліотеки, включаючи і Благочинний Церковний Фонд, який пожертвував \$3 мільйони.

Ніла Банержі (“Нью Йорк Таймс”, Червень, 2007)

Напад на Церкву в Білорусії

Міліція напала на зареєстровану п'ятидесятницьку церкву в Білорусії, заарештувавши пастора під час святкування П'ятидесятниці.

Пастор п'ятидесятницької церкви Івана Хрестителя Антон Бокун, був затриманий на добу в Центральному відділі міліції в місті Мінськ після нападу міліції під час служіння, на якому були присутні 100 людей. Про це сповіщає агентство новин Християнських Прав Форум 18.

Бокуну висунули великий штраф — у розмірі 20 мінімальних місячних заробітних плат за те, що він проводив “несанкціоноване масове зібрання” не дивлячись на те, що уряд відмовив дати дозвіл церкві на оренду приміщення.

Один із членів церкви, місцевий адвокат на ім'я Сергій Луканін, доповідає, що Бокун на суді сказав про те, що порушив закон тільки тому, що він ішов у розлад з законом Бога.

Закон Білорусії зобов'язує, щоб усі релігійні події за межами призначених місць для служіння, включаючи будинки, відбувалися тільки після отримання дозволу від місцевої влади. Закон країни, на думку критиків, робить майже неможливим отримання реєстрації для протестантських зібрань.

У неділю, двоє чоловіків у цивільному — напевно таємні службовці КГБ — були присутні на початку служіння, згадає один із членів церкви Ярослав Лукасик. Жоден з

них, а також жоден з восьми чоловіків, які підійшли пізніше, під час проповіді гостя-проповідника, не представились.

Один із незнайомих знімав на відео проповідь пастора-гостя, і наказав всім відвідувачам після служіння пройти на подвір'я, куди пізніше під'їхав вантажний автомобіль з підкріпленням. Коли прибула міліція, Бокун і Луканін вже були відвезені до відділу міліції.

Білорусія, країна колишнього СРСР, на протязі довгого часу відома порушеннями релігійної свободи і приміненню суворих мір по відношенню до протестантських церков.

Етан Коль, Кореспондент “Християнин сьогодні”

Прохання від брата, одного з громадян Північної Кореї, якому загрожує смертна кара за те, що він християнин,

отримало підтримку лідерів Сенату Сполучених Штатів Америки

“На даний момент мета мого життя — врятувати свого брата, — каже Сем Браунбек. І я також молюся Господу, щоб Він врятував мого брата.”

Північна Корея залишається однією з найбільш репресивних режимів у світі і займає перше місце, за даними Місії “Відкриті Двері”, у переслідуванні християн. Громадяни комуністичного режиму змушені дотримуватись культу особи, що сконцентрований на поклонінні сучасному диктатору Ким Йонг ІІ і його покійному батьку Ким ІІ Санг.

Сенатор Браунбек відіслав листи, підписані демократами-сенаторами Максом Бакусом і Діком Дарбіном, і республіканцями-сенаторами Джеймсом Інхофом і Давидом Віттером, зверненні до Держсекретаря Сполучених Штатів Кондолізи Райс і Генерального Секретаря ООН Бена Кі-мун з проханням працювати над гарантією звільнення ув'язненого християнина.

Біля 300,000 християн у 1952 році проживали в Північній Кореї, та зараз ця цифра різко зменшилась до декількох тисяч, які таємно дотримуються своєї віри.

“Основне, що повинні знати люди про Північну Корею, це те, що 10 процентів населення померло за останні 15 років, — сказав Браунбек. Ми маємо масовий геноцид, який відбувся з вини уряду Північної Кореї.”

“І люди повинні знати про це,” — каже сенатор, який вже на протязі довгого часу є захисником прав людини і свободи віросповідання у деспотичних країнах.

Ув'язнений Сон служив в Армії Демократичних Людей Республіки Кореї і отримав звання капітана до того, як уряд запідозрив його у зраді. Урядові службовці були настільки жорстокими, що навіть побили його дружину, яка була на 8-му місяці вагітності під час розслідування, і вона втратила свою дитину.

Розчарований Сон разом з дружиною, сином і братом (Сон Йонг Хун) втік до Китаю в 1998. Проте, його дружина померла через декілька місяців після прибуття до Китаю у зв'язку з ускладненням після перерваної вагітності.

В Китаї Сон зустрів місіонера з Південної Кореї, який познайомив його з християнством. Він став християнином і хотів повернутися до Північної Кореї євангелістом. Але ще до того, як він зміг здійснити свою мрію, він був затриманий корейською владою і відісланий до Північної Кореї, де був ув'язнений, і де над ним жорстоко знущалися на протязі трьох років.

Після його звільнення в 2004 році, він працював в Інституті Ракетних Досліджень і згодом повернувся до свого брата в Китай. Знову був заарештований і відісланий назад до Північної Кореї в січні

2006 року і був звинувачений у державній зраді і у тому, що став християнином. Його публічна смертна кара була призначена на березень 2006 року. Проте, він був переданий начальнику військової охорони в липні 2006.

Уряд Південної Кореї нічого не робить у вирішенні даної ситуації, тому що вони притримуються “сонячної політики”, яка ставить наголос на мирній співпраці і примиренні з Північною Кореєю, виключаючи покарання або економічні погрози. Ціль вищевказаної політики полягає у майбутньому об'єднанні Корейського півострова.

Неурядові організації Південної Кореї і церкви, з іншого боку, є прибічниками звільнення Сон Йонг Нема.

Місія “Голос Страждальців” Сполучених Штатів на протязі 40 років підтримує переслідувану церкву і працює в Північній Кореї більше ніж десять років. Деякі з заходів, що здійснює місія в підтримку християн Північної Кореї, включають в себе наступне: вони запускають балони, наповнені гелієм, на яких надруковані уривки Священного Писання з Євангелії Марка або з листівками “Як пізнати Бога” у Північну Корею. “Голос Страждальців” таємно розповсюджує копії аудіо драми “Він жив серед нас”, і копії Нового Заповіту через Китай до ізоляованої країни.

Мішель Ву, Кореспондент “Християнин сьогодні”, США

У президентських перегонах США ключову роль грає віра у Бога

Усі кандидати в 2008 році на пост президента США називають себе християнами. Ніколи раніше релігія не грала такої важливої ролі відтоді, як Джон Ф. Кеннеді став першим президентом-католиком. Усіх кандидатів від демократів і республіканців допитують про їхні релігійні вірування. Більшість з них прагнуть публічно говорити про свою віру, привертаючи до себе релігійних виборців.

Юристи США виступають на захист публічної молитви

Християнська юридична група почне роз'яснювати місцевій владі у всіх Сполучених штатах законність публічної молитви на громадських зборах. У ході кампанії, організованої Християнською юридичною групою Alliance Defense Fund (ADF), тисячі листів будуть направлені представникам влади з єдиною метою — показати їм, що громадська молитва має конституційний захист. Представники ADF стверджують, що Американська спілка громадянських свобод (ACLU) створює проблему і неправильно інформує урядові органи у тому, що публічна молитва є нелегальною. Під категорію громадських місць підпадають школи і законодавчі органи штатів.

Nissan не допустить п'яного водія до керма

Компанія Nissan розробила нову систему безпеки автомобіля, яка не дозволить водієві утриматися в стані алкогольного сп'яніння сісти за кермо. Для того, щоб визначити п'яний чи ні автовласник сідає за кермо, вони вмонтували датчики парів алкоголю на спинку водійського і пасажирського крісел, а також у важіль перемикання швидкостей. Ці датчики відразу ж уловлюють частинки алкоголю у подиху водія, і чемний жіночий голос рекомендує водієві утриматися від поїздки. Коли господар авто не слухає настійних рекомендацій та все ж сідає за кермо, датчик на важелі перемикання швидкостей визначає наявність алкоголю в поті, що виступає на долоні. І якщо алкоголь буде у ньому виявлено, то система відразу ж заблокує коробку передач. Оскільки алкогольна складова є в багатьох парфумерних продуктах, вони все ж сподіваються найближчим часом випустити на ринок дійсно надійну систему безпеки.

ЗА ПОВІДОМЛЕННЯМИ ІНФОРМАГЕНТСТВ

Відкрито доступ до шкіл

(CNS News) Апеляційний Суд Каліфорнії одностайно постановив, що керівництво державних шкіл не може заборонити християнським клубам використовувати шкільні приміщення для їхньої поза-шкільної діяльності. Цією постановою покладено кінець 30-літній забороні щодо проведення занять на біблійні теми на території шкіл.

Підпільні біблійні студії в Китаї

(Християнські новини) В Китаї дедалі більше християн вивчають Біблію підпільно. Зростаючи нелегальні домашні церкви готують пастирів в печерах північного Китаю, де колись переховувався вождь Мао та його партизанська армія в 19-40-х роках.

Студенти навчаються у підпіллі 10 місяців, далі 2 місяці у своїх домашніх громадах, і зго-

дом знову повертаються на 10 місяців в “коледж”. Після цього вони стають пасторами, ризикуючи бути заарештованими і наразити на небезпеку власне життя.

Офіційно зареєстрована протестантська церква нині налічує близько 20 млн. осіб. Принаймні 75 млн. християн належать до “нелегальних” домашніх церков.

Матеріал підготував Кобись Борис

Нині сучасні християни, які звикли до статків і благополуччя, стають менш пильними у боротьбі за дитячі душі, яка відбувається у світі. Особливо гостро ця проблема стоїть у середовищі християн — емігрантів, жителів колишнього Радянського Союзу, котрі приїхали у США, де існує свобода вибору як жити, але не врахували, що ми не навчені жити у свободі. Саме ця свобода є приводом догоджати гріховній плоті, що призводить до рабства гріху, і решти негативних наслідків.

Сучасні батьки зайняті своїми проблемами, приділяючи більше уваги матеріальному, намагаючись створити у сім'ї побутовий затишок, забуваючи про дітей і про спілкування з ними. Діти часто залишаються вдома без контролю батьків, і при цьому відчувають самотність... Для заміни спілкування з батьками, підлітки легко знаходять інші заняття, наприклад, проводять час за комп'ютером чи переглядом телебачення, і це не проходить без наслідків. У підлітків зникає бажання відвідувати богослужіння, молитися й читати Біблію, але міцніе бажання сидіти за комп'ютерними іграми. При цьому, діти часто вже не відрізняють, що добре, а що зле. Виховання дітей відбувається під великим впливом комп'ютера та телебачення. Невже батьки не помічають у цьому небезпеки для своїх дітей?

Іноколи батьки використовують телевізор як "няньку", щоб заспокоїти своїх дітей, забуваючи або думаючи, а може і не знаючи про небезпеку, яку приносить ця "нянька". А іноді, виконуючи примхи дітей, батьки без вагань купляють їм мультики, чи позичають фільми у бібліотеках. Приносячи додому навіть фільми християнського змісту, батьки не замислюються, що це може у майбутньому завадити дітям читати і розуміти Слово Боже. При перегляді фільму на біблійну історію, діти бачать вже сформовані образи біблійних героїв. Після перегляду таких фільмів у дитини немає потреби задумуватися над тим, якими були ці герої, оскільки вона вже бачила їх на екрані. Також перегляд "біблійних фільмів" обкрадає дітей у бажання читати. Навіщо дитині ускладнювати себе читанням, якщо це можна подивитися. Ці мультики, фільми були запропо-

Вплив телебачення на дітей

новані батьками, отже, у цьому немає небезпеки, і можна повірити їм. Дітям краще посидіти перед телевізором, спокійно подивитися про Давида, про Йосипа..., і сприйняти за істину, ніж прочитати цю історію, і за сприянням Духа Святого створити образ героя — святого, чистого, без домішок, зла і насильства.

Чи дійсно телевізор з комп'ютером такі небезпечні для дітей і всього християнства? Що може сказати нам Слово Боже, яке відповідає на всі запитання життя, чи богослови, які вивчають ці питання? Біблія вчить: *"Усе мені можна, — та не все на пожиток. Усе мені можна, та буде не все"* (1 Кор. 10:23). Чи розуміємо ми, що просиджування за екраном не корисне, це не виховує. Зацікавившись телевізором, ми поступово прив'язуємося до нього. Якщо дорослі так легко піддаються впливу ТБ, уявіть наскільки більше це впливає на дітей. Навіть для маленьких діток телевізор стає все більш привабливим. І

для малят є спеціальні програми, розраховані на вік від одного до трьох років. У своїй праці по цій проблемі, Клаус Рудольф Бергер пише: "Молодші діти не спроможні розрізнити фікцію і реальність, кінематографічний обман. Сцени насильства, й не бачені раніше події, лякають їх. Діти (5-6 років) зачаровані захоплюючими передачами, але в силу свого розвитку вони не в змозі зрозуміти взаємозв'язок дій. Діти у віці 7 років вже можуть схоплювати хронологію дій та розповідати про неї, але вони часто ще не розуміють причини та результату того, що відбувається. Лише із дев'яти років, діти можуть відрізнити головне від другорядного і розуміти складні дії. ...Якщо навіть в окремих випадках діти випереджають розвиток однолітків чи відстають від нього, все одно дорослим треба розуміти, де потрібно встановити межу, а разом з тим виявити небезпеку телебачення для дітей до 9 років, оскільки телебачення особливо віддзеркалюється

в почуттях: - точно так, як і дорослі, діти реагують на прояви радості, страху чи агресії. Для деяких дітей передачі можуть бути захоплюючими і безпечними, іншим же дітям вони не під силу, або ж емоційно шкідливі. Вплив телевізійних передач, зрештою, не можна передбачити, і відображені мультимедійними засобами події можуть надалі вплинути на підсвідомому рівні". З цієї цитати бачимо, що тільки після 9-ти років діти починають осмислено дивитися ТБ. Тобто, лише у цьому віці діти розуміють усе те, що відбувається на екрані. Діти молодшого віку не розуміють, що вони бачать і всмоктують неосмислену інформацію. Перш ніж садити дитину перед телевізором, слід подумати чим це може повернутися для неї в юності чи в дорослому житті. Ми не можемо контролювати те, що вона запам'ятовує і як використовуватиме цю інформацію у майбутньому. Далі у своїй книзі Бергер звертає нашу увагу на те, що після великої кількості

перегляду насильства, агресії, наші діти стають агресивнішими у поведінці. І це тільки одна сторона цієї великої проблеми наших дітей.

У дітей шкільного віку, які проводять занадто багато часу перед телевізором, знижується успішність у навчанні, особливо з читанням. Під впливом телебачення у дітей з віком формується уявлення, що навчання має відбуватися у легкій, розважальній формі і не вимагати особливих зусиль. Тож для школярів, які часто дивляться телевізор, навчання стає справжньою мукою. "Телепередачі відривають від читання. Навіщо читати, коли можна подивитися екранізацію тієї ж книжки по ТБ? Навіщо напружувати свою увагу, коли вже заздалегідь все зроблено за нас, опрацьовано, і все можна сприймати без особливих зусиль. Процес читання — це складна розумова і психологічна робота, що вимагає від людини напруги волі і організованості. Щоб взяти книжку й розпочати читати, по-перше, потрібно спланувати свій час, по-друге, потрібно ще й примусити себе до цього, тоді як телевізор можна просто включити й дивитися між іншим. Це і є психологічне поневолення розуму, придушення наших творчих і інтелектуальних сил, які не дають можливості тренуватися і вдосконалюватися."

Наведу один приклад психологічного впливу ТБ на дітей. Підліток з десяти років став телеманом. Він розповідає, що приходять додому після закінчення уроків у школі, відразу ж включає телевізор. "Спочатку я дивився мультики і програми для дітей. Потім починалися новини, і я йшов на кухню щось поїсти. Потім повертався у кімнату і пильно дивився телевізор до того часу, коли починали закриватися очі." Для цього підліток телевізор був єдиним другом, тому що в нього не було вже часу гратися з іншими дітьми, чи займатися спортом. Увесь час забрав телевізор, тож йому не було коли займатися іншими справами. І це впливало на його навчання. У початкових класах він певною мірою викручувався, пізніше лягав спати і робив уроки в останню хвилину. У старших класах стало важче, оскільки він не звик вчитися. Також це вплинуло на його характер. Перебуваючи між людьми, він став помічати, що зовсім не

бере участі у розмові, а просто спостерігає за іншими, ніби дивиться на екран телевізора. На превеликий жаль він втратив те, що міг би мати: спілкування, читання книг, друзів.

Крім психологічного впливу, екран має і психофізіологічний вплив. Сидячи довгий час перед телевізором, людина потрапляє під колірний вплив. "Психофізіологічний вплив кольору на людину в емоційному відношенні величезний. Під впливом кольору можуть виникати різні позитивні чи негативні емоційні реакції і думки. Колір може викликати почуття тепла й холоду, бадьорості і втоми, стимулювати зір, слух, мозок, нерви. Пред'являючи людині певні кольори за програмою, можна домогтися змін у її психоемоційному і фізіологічному стані. Вар'юючи гаму кольорів, використовуючи різні види модуляції, можна викликати стрес, втому, депресію... Отже, спеціально оформляючи комп'ютерні програми, можна викликати певний стан людини, як наслідок, змінити її фізіологію і духовність..." Із цього бачимо, яку величезну силу має екран та люди, які стоять за екраном. Технології не можуть бути поганими чи хорошими. Поганими чи хорошими можуть бути ідеї, які вони містять. Більшість батьків не усвідомлюють, що з простого перегляду телепередач діти одержують інформацію, яка має великий вплив на протязі усього їхнього життя.

Не можна обійти увагою і звуковий вплив на людину. Жодна телепередача не обходиться без музики. Однак, як впливає музика на людину? Музика реалізовує такі можливості як, наприклад, стимуляція інтелектуальної і психічної діяльності, підвищення фізичних можливостей — з одного боку, чи активізація агресивності, деформація характерологічних чеснот особистості, руйнація соціальних зв'язків — з іншого... При впливі звуку на підсвідомому рівні можливе використання психічних механізмів навчання, навіювання (гіпнозу), самонавіювання чи формування неусвідомлених установок... Причому звуковий вплив іноді призводить до стресових станів не тільки у результаті фізичної сили, але й за рахунок своїх інформаційних характеристик. Дуже впливають на людину не тільки сигнали чутного діапазону, а й інфра- і ультра-звуки. Звук музики, навіть коли він

є в області, недоступній для усвідомленого сприйняття, викликає певні реакції людини — емоційні, фізіологічні, тощо. З вище сказаного бачимо, що музика має дуже великий вплив на душу людини. Вона може розбити душу людини чи підбадьорити. Світська музика віддаляє від Христа, породжує гріховні думки і тілесні пожадання. Усе залежатиме від того, яку ми музику вибираємо, чи хто створив її. Музику, котра напучує, навчає, наставляє душу, може виплекати лише той, хто водимий Духом Святим — ця музика надихає, розчулює, спонукає серця до спілкування з Богом, до молитви і читання Слова Божого.

Не можемо обминути й тих чинників у відеофільмах, які навчають насильству і розпусти. Котрий фільм не обходиться без цих кадрів? Незалежно на яку тематику він поставлений, на біблійні теми, чи сюжет узятий із життя, чи екранізація художнього твору. Читаючи Слово Боже, ми бачимо, що думки тілесні-то смерть, а думки духовні — життя і мир. (Рим. 8:6)

У своїй проповіді "Ти ж людина Божої", В. Корчевський згадує розмову з президентами медіа компаній, яким було задане одне і те саме запитання: — "Як ви знаєте, що цей фільм принесе вам прибуток чи збиток?" Усі президенти відповіли одне й те ж: — "Працюючи над фільмом, ми заздалегідь вже знаємо, продовжувати чи зупинитися. У американському сенаті встановлені законні рамки, що можна показувати, а що не можна. Наше завдання у тому, щоб якнайближче просунутись до забороненої планки в розпусті, насильстві тощо..." І це пропонується нам! Під час перегляду таких фільмів, немає гарантії, що побачене не оволодіє нашими думками, нашим бажанням.

Отже, у чому ж причина нашого жалюгідного духовного стану? "Основна причина — це невідання, необережність, недбалість, недосвідченість у духовній сфері, що призводить до духовної залежності, до рабства гріха. Усі помилки — наслідок низької духовної культури, незнання Слова Божого і істинної сили Божої. (Мф. 22:29). І тому, людина піддається інформаційному впливу з невідання чи через неучтв, не підозрюючи або не бажаючи розмірковувати про те, що її розум наповнюють безглуздою

і небезпечною інформацією. "Християни, бережіть серце ваше!" "Випробуйте духів, чи Божі вони!" Бережіть себе від світських образів і сюжетів! Тікайте від руйнівних звуків, огидних сцен і картин, де приклад насильства й непристойності ставиться на рівень істини і інтелектуальності. Бережіть духовні образи, читаючи Біблію, після молитовного спілкування з Богом. Ви можете зберегти себе самого, своє фізичне й духовне здоров'я, свої тісні відносини із Господом та з Церквою. Але якщо образи руйнуються під дією "кривих дзеркал" телевізорів, комп'ютерів і інших джерел інформації, то неправдивими словами та негідними вчинками відбувається спотворення чистих образів, їх деформація в нашому серці, та нашої свідомості.

Біблія нас вчить, що "хто народився від Бога, той себе береже, і лукавий його не торкається" (1 Ів. 5:18) Береже, але як? Не грішити, не дає місця диаволові. Будемо зберігати себе та дітей наших від небезпечних джерел інформації.

Скинемо з наших ший ланцюга гріховного світу, струсимо із себе порох нечистоти цього світу. Саме нині час зодягтися в силу згори, силу Святого Духа й у всеозброєння Боже і стати на захист своєї сім'ї та дітей. Ми повинні зробити все можливе, щоб не віддати дитячі душі ворогу людства, бути прикладом для них в читанні Слова Божого, молитві. Проводити сімейні зібрання, де могли б прийняти участь і найменші. Надати старшим дітям можливість проявити свої обдарування у сімейному колі, і потім у церкві. Спонукувати дітей самим організувати сімейне зібрання, чи день народження когось із членів сім'ї. На ці спілкування запросити друзів сім'ї, й разом провести цей час, не забуваючи про дітей. Проведений період із дітьми, згодом дасть свої благоприємні паростки, як в духовному, так і в щоденному житті."

Не обманюйтеся, — Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне. Бо хто сіє для власного тіла свого, той від тіла тління пожне. А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне". (Гал. 6:7,8).

Інна Машинська, курси вчителів
недільних шкіл північно-західного
об'єднання ЄХБ США,
19 травня 2007 рік

the Good Samaritan MISSION

Любімо Правдою,
Ділом та Словом

1 John 3:18
Let Us Love in Truth, Deed and Word

НАШІ АДРЕСИ:

Volodymyr Fedchuk
The Good Samaritan
Mission President

Volodymyr Kovalchuk
The Good Samaritan
Mission Treasurer

956 Harvest Dr. 21030
Wilbeam Ave. #217
San Jacinto, CA 92583
Castro Valley, CA 94546

Phone: 951-766-9494
Phone: 510-247-9604

e-mail:
wfedchuk@hotmail.com
wuebc@comcast.net

Доброчинність

Це слово доволі часто зустрічається в книгах, газетах та журналах, на вустах у багатьох людей. Складається воно з двох коренів "добро" та "чин". Це дуже хороше слово, але справжня його цінність у справах. Адже "добро" не всім під силу чинити.

У світі чиниться багато злих справ, тому що дух злоби, диявол, старанно заохочує людей до зла. Люди прокладають один одного, сваряться, застосовують проти інших різні чари, наймають навіть убивць, щоб забрати в когось життя. Трапляється багато випадків, коли у людей забирають життя навіть без їхньої згоди, наприклад: ненароджених діточок позбавляють майбутнього життя.

Жінка похилого віку розповіла, що в молоді роки після народження двох хлопчиків, знову завагітніла. Ультразвукової діагностики тоді ще не було і, думаючи що й третім буде хлопчик, вона вирішила зробити аборт. Але після аборт, дізнавшись, що то була дівчинка, ця молода мама рвала в розпачі на собі волосся, тому що лікарі повідомили, що більше дітей вона не зможе народжувати. Пройшло кілька десяти років, але вона й дотепер не може пробачити собі за таке ганебне рішення. Зробивши велику паузу, вона промовила: "Я тепер навіть не знаю як доведеться доживати віку"... На очах зарясніли сльози... Жінка закінчила розповідь, але в моїй пам'яті часто звучать ці слова осуду та розпачу.

Так хочеться, щоб усі люди світу зрозуміли, що життя — це Божий подарунок, котрий потрібно зберегти, за котрий потрібно дякувати Богові. Та найкраще для Творця — щоб Його тво-

за дівчат усієї землі, одночасно — аж три "міс всесвіт". А скоту та всякого добра збільшилося вдвічі. Після страждань Йов жив ще сто сорок років і бачив чотири покоління своїх нащадків.

ріння Йому служило щиро й постійно.

Свята Біблія розповідає про праведного Йова, який турбувався про сиріт, вдів, убогих, навіть чужинці не ночували на вулиці, двері свої відчиняв подорожньому (гл. 31). Йов був доброчинним чоловіком. Та йому позаздрив сам сатана. Йов втратив своїх дітей, все майно, навіть здоров'я. Але він сказав: "... Господь дав, — і Господь узяв... Нехай буде благословення Господнє ім'я!" При всьому цьому Йов не згрішив і не сказав на Бога нічого безумного (Йов 1:21,22).

Навіть у скрутних обставинах доброчинні праведні люди благословляють Бога.

Люди ж гріха та зла навпаки — проклинають інших, лихословлять Бога за свою лиху долю. Йов поблагословив Бога, терпеливо та мужньо переніс усі болі, втрати та знущання над ним. Йов довірив Богу своє життя і чинив добро. Після такого великого випробування його віри, він отримав від Бога великі благословіння. Знову народилося у нього сім синів і трое дочок, які були кращі

В кн. Михея написано "Було тобі виявлено, о людинно, що добре, і чого пожадає від тебе Господь, — нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно." (Мих. 6:8).

Є люди, які чинять добро заради отримання ще більшого добра, набуття слави, отримання вищої посади, або щоб нашкодити супернику. Але Господь Бог навчає через Святе Писання, щоб ми чинили добро безкорисливо.

"Не обманюйтеся, — Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне. Бо хто сіє для власного тіла свого, той від тіла тління пожне. А хто сіє для духа — той від духа пожне життя вічне. А, роблячи добре, не знуджуймося, бо часу свого пожнемо, коли не ослабнемо. Тож тому, поки маємо час, усім робімо добро, а найбільше одновірним!" (Гал. 6:7-10)

Праведні доброчинці чинять добро в ім'я Господнє. "І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям! Знайте, що від Господа приймете в нагороду спади-

ну, бо служите ви Господеві Христові." (Кол. 3:23-24)

На запитання одного чоловіка "А хто то мій ближній?" наш Господь Ісус Христос розповів цілу історію про одного Самарянина, який потурбувався про пограбованого та пораненого розбійниками бідолаху. Інші пройшли поруч і пішли далі, але цей зупинився і, змилосердившись, дуже допоміг нужденному. Його ім'я й дотепер нам не відоме. В Єв. Луки (10:33) написано, що то був "Якийсь Самарянин". Але після його доброчинства він став "Милосердним Самарянином", або ж "Добрим Самарянином". Належність його залишилась тою ж самою — він "Самарянин", таке його прізвище. Але тепер він не "Якийсь" — він "Милосердний", він "Добрий". Змінилось ім'я через його доброчинність. На сьогодні багато людей носять прізвище "Християнин", але не всі доброчинці. Дехто відвідує служіння, але всі його думки лише про його особистість. А дехто з "Християн" відбуває покарання за ліхві вчинки у в'язниці. Ім'я таких "Християн" можливо "Якийсь?". Але все можна змінити з Божою допомогою. Свята доброчинність по волі Божій та в Ім'я Господнє надає право змінити Ім'я з "Якийсь Християнин" на "Милосердний Християнин", чи "Добрий Християнин". Так і хочеться побажати цього всім християнам.

Місія "Добрий Самарянин" об'єднує тих багатьох "Добрих Милосердних Християн", які бажають і реально допомагають у євангелізаційній праці, зокрема в Україні. Вони самі знаходять тих, хто потребує допомоги, підбадьорюють духовно і підтримують матеріально. Ми не знаємо багатьох-багатьох справжніх імен, але ім'я "Добрий" та "Милосердний" так багато в себе включає та так багато для нас значить.

Велика Вам усім подяка, а Господу нашому Ісусу Христу — Слава! — за ту ве-

лику допомогу у євангелізації християнської держави Україна. Велике спасибі усім, хто підтримує місію "Добрий Самарянин" духовно, матеріально, навіть добрим словом... Велике спасибі дорогому брату Володимирі Федчуку, який любить нашу країну і її народ, бажає духовного пробудження і зі своєї сторони робить все для цього можливе. Ми молимося, щоб Бог Вас рясно поблагословив.

Слава Богу, що праця на Господній ниві звершується в багатьох містах та селах. Нещодавно я відвідав сім'ю брата Івана Швеця та церкву в селі Стовпець, де брат несе служіння. У нього хворіє дружина, але ця сім'я дуже доброчинна, вони жертвно люблять Господа і людей. Це відчутно у словах та в справах. Сестрі Люсі нелегко турбуватися про гостей, та вона турбується дуже щиро, з великою доброчинністю, що є наслідком живої віри в Господа нашого Ісуса Христа. Тридцять кілометрів не така вже й мала віддала, але щонеділі брату потрібно їхати на служіння, адже його там чекають, ідемо, зустрічаючи багато машин, дорога не така вже й безпечна, пам'ятнички на узбіччі нагадують про людей, що загинули в аваріях. Але брат роками їздить, бо це його служіння, яке довів йому Господь і церква. Під час зібрання приємно було відчувати гостинність церкви і разом прославляти Бога, проповідувати Слово Боже. Слава Богу за подаровану зустріч! Моє бажання і молитва до Господа, щоб він рясно поблагословив сім'ю брата Івана Федоровича та Стовпецьку церкву, щоб люблячий Ісус зміцняв здоров'я дружині і оберігав їх в дорозі, щоб праця на Господній ниві продовжувалася і в майбутньому.

Ми часто чуємо "Отож, завжди приносмо Богові жертву хвали, цебто плід уст, що ім'я Його славлять" (Євр. 13:15). Але наступний вірш є також дуже важли-

вий, хоч деякі віруючі його й не чули, або їм важко його чути. "Не забувайте ж і про доброчинність та спільність, бо жертви такі вгодні Богові" (Євр. 13:16). Нехай завжди лунає в наших серцях: "Не забувайте ж і про доброчинність... бо така жертва вгодна Богові".

Дуже добре, коли батьки навчають цій святій постанові своїх дітей і вже молоде покоління у своєму житті проявляє доброчинність. У роки мого дитинства, там де я проживав, працював лише один магазин, де продавали молокопродукти. На той час у сім'ї моїх батьків було четверо дітей-синів. Дівчаток не було, тому всю роботу по дому потрібно було виконувати хлопчикам, а це-і порання по господарству, і миття посуду та прибирання в будинку і біля нього. Відповідальність за це лежала на старших, а меншого Мишка мама часто посилала до магазину за продуктами. У молочному магазині люди стояли часто у дві черги. Порахувавши у котрій з них менше людей, він зайняв чергу. Через деякий час продавець звернулася до покупців з проханням допомогти їй переставити бідони з молоком та сметаною. Поки якусь хвилину чоловіки роздумували, Мишко підійшов і сказав, що допоможе. Продавець сказала, що він ще малий, але він уже був біля тих бідонів і разом з продавцем вони зробили ту перестановку. Жінка подякувала братові і без черги налила йому молока. З того часу він часто допомагав, коли це було потрібно. Одного разу, перед святом Воскресіння Господа нашого Ісуса Христа, мама послала Мишка за покупками. Продавець помітила його, коли той ставив велосипеда біля магазину. А коли він увійшов усередину, то покликала, бо за великою кількістю людей його й не видно було. Продавець тітонька Віра попросила його повиносити всі порожні бідони і потім разом вони попідсували повні. Зробивши все, він по-

вернувся йти до кінця черги, де на підвіконні стояла його сумка. Але продавець знову покликала Мишка і запитала, де його сумка. Він відповів, що йому сьогодні потрібно купити багато молока, і сиру, і сметани, бо на свято мають приїхати гості, а ще не хоче, щоб сварили люди на нього і на неї. Та все ж продавець наполягла, щоб передали сумку. Дехто був роздратований, але змовк, коли завідувача, яка тоді також була біля прилавку, пояснила, що цей хлопчик постійно їм допомагає і все робить справно та сумлінно, а ті, хто часто буває у магазині, можуть це підтвердити. Деякі в черзі закивали головами, підтверджуючи слова завідувачою магазину Марини Антонівни, і гомін стих.

Наша сім'я жила біднувало і святкували свята по-різному. Але та Пасха була для нас дуже радісною духовно, тому що молодь приймала активну участь у зібранні; і матеріально, тому що мамі було з чого приготувати запашні піріжки, зробити ряжанку та інші смачні страви. Буває, що ми чинимо постійно добро, а Батько наш небесний віддячує нам через когось в особливих випадках по Своїй волі. Дяка Богові за Його велику турботу про нас.

На сьогодні ми маємо вже свої сім'ї і навчаємо своїх дітей доброчинності, стараючись бути для них взірцем, і бажаючи, щоб вони були взірцем у доброчинності для інших. Чим більше в людях буде проявлятися свята доброчинність — тим більше витіснятиметься зло.

Доброчинність — важливе право для кожного, але й велика відповідальність перед Богом, самим собою та іншими. Нехай наш Господь Ісус Христос дає мудрості, щоб чинити добро в Ім'я Його та згідно Його волі, щоб через нашу доброчинність люди йшли до Бога і щоб служили Йому. А Божим доброчинцям нехай Господь пошле рясні благословіння.

Василь Юрик

**"Добра звістка з далекого краю-це
холодна водиця на спрагнену душу."
(Пр.25:25)**

Щиро вітаю Вас, працівників місії Добрий Самарянин!

Ми і надалі стараємось виконувати доручення Христа і євангелізуємо усіх, кого Бог пошле на життєвій дорозі.

Як завжди, при цьому зустрічаємо опір і труднощі. Свіжий приклад. З нашого села одна дівчинка, що ходила в недільну школу і була в християнських таборах, вже навчається в Луцьку у вищому навчальному закладі, і регулярно відвідує зібрання, приймає участь у житті церкви. Її дідуся та батьки дуже незадоволені, сердяться. Недавно дід приїхав конем, розмовляв зі мною, щоб я відпустив внучку "з крючка", "бо я на вас владу знайду!" Розмова була довгою і безкорисливою. Погрожуючи, він поїхав додому.

І так, переживаємо різні перешкоди і нападки. Але знаємо, що Бог над усім.

Скоро літо і ми готуємось до табору. Початок буде 9-го липня. Вже склали програму, набираємо працівників.

Моліться за нас. Ми дуже дякуємо за підтримку і хочемо, співпрацюючи, бути учасниками Євангелії.

Ваші брати і сестри у Христі Ісусі, сім'я Матвійчук.

Мир вам дорогі та улюблені брати місії "Добрий Самарянин"!

Від щирого серця вдячний за вашу працю на ниві Божій, бо це дійсно велика праця, я в цьому переконався побувавши в Америці. Скільки потрібно зусиль, щоб підтримати хоч одного місіонера, і як нелегко переконувати, щоб люди жертвували. Я знаю, що тільки Бог і з Його допомогою робиться ця велика справа. Я переконався, що є багато місій і всі вони потребують допомоги. Я побував у багатьох церквах нашого об'єднання в декількох Штатах. Це було дуже чудове спілкування. Мене запрошували залишитися, чи переїхати жити там, але я не можу уявити собі, що б я там робив. В мене був внутрішній голос, що Бог мене може використати тільки серед свого народу, на Україні, і я дякую Йому за це.

Коли я приїхав додому, в мене було дуже багато вражень, приємних спогадів. Коли я їхав до США, то думав, що відпочину трохи від України, а коли залишав Америку, то відчув, що і після Америки треба відпочити. І так переконався, що на землі немає відпочинку, треба звершувати своє поприще, скільки Бог дасть сили. В Америці я пробув три місяці, а зараз знову берусь до праці, і саме головне це стати на один рівень з людьми, що живуть у селі і тяжко працюють. Після Америки це було найважче що я пережив, але, слава Богу, і це вже позаду.

В церкві, де я несу служіння, покаюся молодий чоловік — 26 років — і бажає прийняти хрещення, приймає участь у служінні. В святкові Пасхальні дні було дуже багато дітей на служінні, також їхні невірні бабусі і деякі батьки.

На літо плануємо знову табори для молоді, також три брати з нашої церкви закінчують навчання в християнському коледжі.

Не забувайте нас в молитвах, ми молимося за Ваше служіння. Благослови Вас Бог!

З повагою брат Павло Бончук, м. Вінниця.

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Дорогих братів та сестер, працівників Місії "Добрий Самарянин", вітає Ваш брат у Христі Микола Новосьолов.

Я дуже радий, що наша спільна праця на ниві Божій є благословенне насліддя великої християнської сім'ї, що називається Церква Христова.

Всі наші бажання, радості, подяки, прохання ми приносимо до нашого Господа і Він опікується нами, даючи нам нові сили для праці.

Закінчилися свята і ми підводимо підсумок євангелізації на Сколівщині. Благовістя в лікарнях, військовій частині, на вулицях, вокзалах, в селах. Люди щиро раділи і дякували Богу.

На даний час широко відкриті двері для праці у військовій частині, і якщо це так, то ми вводимо нові види служіння.

Лекціями охоплено сотні і сотні молодих людей з різних областей України. Крім цього, військову частину відвідує молодь нашої церкви. В них інший вид служіння: лісні, вірші, проповіді.

Маємо такий вид служіння — "День народження" — іменинників даного місяця ми запрошуємо в церкву, а після богослужіння — на обід в їдальню при церкві. Ми вручаємо їм подарунки: Біблії, фотоальбоми, буклети: накриваємо солодкий стіл і разом з нашою молоддю вони проводять коротеньке спілкування, співають християнські пісні, проводять біблійні вікторини, більш детально знайомляться зі Словом Божим, роблять фотографії — це все проводиться за кошти Місії. У такому спілкуванні приймає участь більше 20 чоловік.

Ми внесли пропозицію, щоб наша молодь мала спілкування з військовослужбовцями через листування, для цього хочемо відкрити поштову скриньку і таким чином буде проводитись євангелізація.

Іде підготовка ще до одного служіння, ми його назвали "Грозмугер" (велика мама). Це служіння милосердя — опікує над військовослужбовцями, сиротами і напівсиротами. На братській раді було внесено пропозицію, щоб вибрати для цього певних сестер, котрі б відвідували сиріт, а можливо, і сім'ю, яка піде в частину (різновидів такого служіння багато, було б бажання). Таке служіння дуже потрібне і командування частини схвалює наш план. Крім цього, періодично закуповуємо для військової частини медикаменти. Для всіх цих видів служіння потрібно матеріальні кошти.

В зв'язку з відсутністю транспорту, не працює виїзна християнська бібліотека в м. Сколе, а також по селах району.

Ми щиро дякуємо Вам за матеріальну підтримку нашої праці і завіряємо Вас, що щоденно молимося за жертводавців.

*Ваш брат Микола,
м. Сколе, Львівська обл.*

Діти Божі з села Велика Березна, що на Україні, шлють вітання усім братам та сестрам, люблячим Господа і готовим приєднатись до нашої праці для поширення вістки спасіння, до наших молитов та до матеріального служіння.

В одному із попередніх листів ми писали вже наше прохання про фінансову підтримку для придбання будинку під Дім Молитви. Ми маємо гостру потребу у приміщенні. З Божого благословення і за участю місії "Добрий Самарянин" ось уже на протязі двох років проводиться праця у селах Варварівка та Велика Березна з ціллю організації нової церкви. Так у селі В.Березна 24 липня 2006р. була заснована церква. Напрямки праці нашої церкви: праця з дітьми, домашні групи по вивченню Біблії, праця милосердя та впровадження різних соціальних програм.

Для ефективного донесення Слова Божого дітям ми організували у двох селах, що знаходяться поряд і належать до однієї сільської Ради, дитячі християнські клуби. Під час зустрічі з дітьми ми проводимо біблійний урок, вчимо християнських пісень та проводимо гуртки, щоб діти могли навчитись ще чогось корисного для їх подальшого життя, це — кулінарія, гра на гітарі, ручне в'язання, радіогурток. А щоб діти більше дізнались про віруючих і ми краще їх взнали — влітку проводили тиждень у таборі.

Для донесення Божих Істин дорослим людям були організовані домашні групи по вивченню Біблії, так вони й продовжують працювати і туди приходять нові люди у ті дні, коли немає богослужінь.

Спілкуючись з керівництвом сільської Ради, ми взяли дані про малозабезпечені сім'ї і при нагоді допомагаємо продуктами або одягом. А людей похилого віку, одиноких та хворих ми відвідуємо і допомагаємо ліками.

У грудні місяці 2006 року ми провели медичну акцію. На протязі трьох днів у приміщенні правління колгоспу група лікарів-християн разом з душеопікунами проводили прийом хворих людей з чотирьох навколишніх сіл. Було прийнято понад 400 чоловік, які пройшли медичний огляд, отримали необхідні ліки або консультацію фахівців, а також мали духовну підтримку і отримали відповіді на запитання та літературу від душеопікунів. За час проведення медичної акції 26 людей відкрили свої серця у молитві покаяння. Ми молились про усіх людей, що проживають у цих селах, а особливо про тих, хто вже навернувся до Господа, але ще не став твердо на шлях слідуван-

ня за Господом. Для зміцнення дружніх стосунків з цими людьми, ми відвідуємо їхні родини.

І так як ми віримо, що Церква буде зростати, то нам необхідне приміщення для проведення богослужінь та подальшої праці у втіленні різних соціальних програм серед дітей, молоді та дорослих. Ось зараз саме є нагода придбати його у центрі села. Це колишнє приміщення правління колгоспу, де ми проводили медичну акцію. На даний час колгосп розформувався і правління виставлено на продаж. Це добротне двохповерхове приміщення, в якому дуже легко можна влаштувати і зал для проведення богослужінь, і кімнати для класів Недільної школи, і кабінети для проведення дитячих гуртків, і зробити зал для молодіжних спілкувань. На літній період там буде можливість проводити стаціонарний табір для фізичного оздоровлення дітей та допомагати їм зростати у пізнанні Ісуса Христа. Також ми маємо бачення, щоб там облаштувати медичний кабінет, де б люди могли в певний час прийти на прийом лікаря і отримати медичну допомогу. Тим більше, що є лікарі-християни, котрі готові працювати у цьому напрямку.

Це приміщення можна використовувати також для проведення молодіжних фестивалів, сімейних та навчальних конференцій. Наша церква має бажання, щоб це працювало не тільки на рівні села, а й для усього північного регіону нашої Хмельницької області. Ми зараз працюємо над тим, щоб заохотити інші церкви до співпраці і вони вже підтримують нас молитовно, бачачи велику перспективу в тому, що ми разом зможемо впливати на світ, який гине у гріхах.

Прохання нашої церкви, щоб і ви не залишилися байдужими до цього проекту, який Сам Господь кладе в наші серця. Приміщення, яке ми описали, коштує 48 тис. грн (9 600\$). Ми молимося, щоб коли Божя воля, то Він привернув серця жертвних братів та сестер і дав їм можливість послати нам необхідні кошти. *"А Той, Хто насіння дає сіячеві та хліб на поживу, — нехай дасть і примножить ваше насіння, і нехай Він зростить плоди праведності вашої, щоб усім ви збагачувались на всіляку щирість, яка через нас чинить Богові дяку."* (2 Кор. 9:10-11).

Дякуємо вам за готовність до співпраці. Нехай Господь рясно поблагословить кожного з вас у служінні та особистому житті.

З християнською любов'ю церква села В.Березна. Місіонер, виконуючий обов'язки пастора Андрій Доба

Вітаю Вас дорогі брати та сестри!

Я, Валерій Середюк, несу служіння в Церкві с. Джулинка. У м. Бершадь організована мала група по вивченню Біблії. Нас збирається до 12 чоловік. Це майбутня Церква.

Систематично проводжу лекції по школах про шкідливі звички та Християнську етику. Буває, що збирається батьків і учнів до 120 чоловік.

Як мені хочеться поділитися цими ідеями з іншими братами. У мене за 6-7 поїздок до 5000 чоловік почує про Христа та Біблію.

Опишу працю, яка була завершена останнім часом. Нарешті ми змогли провести телефонне радіо в районі. Суть полягає ось у чому: а) проводимо телефонну лінію; б) підключаємо комп'ютер, на який ставимо програмне забезпечення; в) вводимо в програму Біблійну історію; г) коли людина дзвонить до нас, то комп'ютер програв Біблійну історію. Дали рекламу в газету і тепер люди з усього району можуть безкоштовно дзвонити і прослухати Біблійну історію. Якщо хтось з місіонерів захоче поставити у себе, я можу проконсультувати, як це зробити, а також забезпечити програмою та Біблійними історіями українською мовою. Маю домовленість з радіостудією, яка їх мені пише безкоштовно.

Обдумайте даний проект.

Наступне, над чим ми працюємо, це створення християнського сайту, на якому можна розмістити безліч інформації. Пропоную створити наш місіонерський сайт, на якому можна обмінюватися інформацією та досвідом.

Ці дві ідеї сьогодні працюють.

Мое служіння дуже сильно розширилося, я місіонер у двох районах і за браком часу не можу повноцінно працювати. Можливо знайдеться підтримка ще одному брату, який би мені допомагав у праці.

Дякую Вам за все, молюсь за Вас, спасибі за матеріальну підтримку.

Наша вдячність

*“Подяку складайте за все,
бо така Божя воля про вас у
Христі Ісусі”
(1 Сол. 5:18)*

В автобусі їхав дідусь зі своїм внуком. Пасажир, який сидів поряд, дав хлопчику цукерку.

Дідусь нагадав онучку:

— Яніс, що потрібно сказати?

— Дайте ще, — посміхнувся онук.

Часто так буває і в нас, віруючих. Замість того, щоб подякувати за отримане, ми сміливо продовжуємо просити ще, хоча ми всі і дорослі...

Бог осміяний бути не може

*“Бог осміяний бути не може.
Бо що тільки людина посіє, те
саме й пожне!”
(Гал. 6:7)*

Після революції ми прожили в Сибірі. Мої батьки вірили в Бога. Вони були лютерани. А я був активним комсомольцем, безбожником.

Одного разу, на свята, наша школа в місцевому клубі готувала спектакль на антирелігійну тему. Я грав роль священника. Ми багато і наполегливо репетирували виставу, і мені дуже сподобалась моя роль. На виставу нам запропонували запросити своїх рідних. Мама категорично відказалася йти і весь час повторювала:

— Синок! Не смійся над Богом!

В назначений час я поспішив у клуб. Мене, як виконуючого саму важливу дійову роль, одягли в ризи священника, котрими я повинен був привернути особливу увагу публіки. А всі студенти були моїми прихожанами. Я гордо подивився на себе в дзеркало — мені приклеїли вуса, бороду. Але щоб

ще більше здивувати людей, я перед самим своїм виходом на сцену задумав закурити.

Вийшовши перед всіма, поклонившись під дружні оплески вчителів, — ось якого безбожника зуміли виховати! — я дістав сигарету, через силу вставив в рот (мені заважали довгі вуса і борода), і підніс до неї сірника.

І раптом... це сталося не за сценарієм — мої хвалені вуса і борода зайнялися, як солома. Я в переляку метався по сцені, діти заливались від сміху, вчителі не знали, що робити. Хтось побіг за вогнегасником. Накінець один старичок зглянувся над богохульником і замотав мою голову плащем. Я мало не задихнувся. Мій спектакль починався на сцені, а закінчився — в лікарні. Згоріли не тільки приклеєні вуса і борода, але і власні брови, вії і волосся на голові.

Вчителям не вдалося зробити з мене священника, проте молитва моєї мами звершила це посправжньому, і тому я сьогодні проповідую перед вами...

Все робить як для Господа

*“І все, що тільки чините, робить від душі, немов Господеві, а не людям”
(Кол. 3:23)*

Одного разу, збираючись на новосілля до знайомих, я запропонував дружині, поряд з подарунком, взяти з собою яблука із нашого саду. Справа в тім, що п'ять років тому, господар подарував нам маленький саджанець. А тепер ось йому буде, напевно, приємно побачити прегарні дозрілі плоди.

Сказано — зроблено. І ось, на святковому столі красуються наші чудові червоношокі яблука, викликаючи загальне захоплення. Ми з дружиною пояснили походження цих плодів.

Пізно ввечері, повертаючись додому, ми прощалися з господарем. Він чомусь розхвилювався, весь час пориваючись щось сказати, а потім тихо признався мені:

— Знаєш, я тепер дуже жалю про той випадок, коли давав тобі яблуню. У мене їх було декілька, і я для тебе вибрав саму маленьку, з викривленим стовбуром. Але ось тепер, порівнюючи дивовижні на вигляд і смак яблука з моїми дрібними і жалюгідними, я розкаююсь у своєму непорядному сумлінні.

Нехай же буде кожному читачеві незмінним нагадуванням в життя євангельські вірші:

“І все, що тільки чините, робить від душі, немов Господеві, а не людям” (Кол. 3:23).

“І як бажаєте, щоб вам люди чинили, так само чиніть їм і ви” (Лук. 6:31).

Людина і сатана

*“І не введи нас у випробовування,
але визволи нас від лукавого.”
(Мат.6:13)*

Багатодітний Захар відвідав сусіда Тимофія. Притулившись до теплої грубки, Захар відкрився про деякі труднощі з харчуванням. Після недовгих розмов Захар попрощався і рушив додому. Проводжаючи сусіда, Тимофій попросив Захара трохи почекати в сінях, а сам взяв великого ножа і піднявся по драбині на горище. Лише згори почулася недоволена пропозиція:

— Захар, почекай, я вчора зарізав скотину. Зараз відріжу тобі свіжого м'яса, понесеш діткам.

Захар зрадів такій пропозиції сусіда. Проходить хвилина, друга, третя, а Тимофія все нема і нема. Захар розгубився. Можливо щось трапилось?

Через деякий час Захар чує, що Тимофій кличе його на допомогу. Швидко піднявшись на горище, Захар побачив, що той спокійно стоїть і тримає тушу. Коли Захар підійшов ближче, Тимофій дав йому ніж і каже:

— Ріж, скільки хочеш, а то сатана не дасть мені відрізати. Куди тільки не приставлю ніж, а він шепоче: “Ти що таке хороше віддаєш?”

Чи не траплялось і в нашому житті подібне?

ОСІНЬ ЖЕРТОВНА

Пробудився від сну новий день.
Позолочене чаром довкілля...
Небозвід не втиха від пісень...
Для душі — лікувальний женьшень*,
Подароване Небом дозвілля.

Ще недавно бував лише квіт —
Вже від плоду вгинається віття...
Я їду до стареньких воріт,
Хоч, признатись, не в юності літ,
Та радію з рясного поліття.

У садах повно яблук та груш.
Ароматами пахнуть шипшини.
Ну то як не радіти? Чому ж? —
Це пора для подячливих душ
За усе — від суніць до малини.

Що за мила, багата пора —
Це розщедрилась осінь жертовна.
Від захоплення дух відбира,
Бо у мене немає пера
Описати — вона ж нез'ясовна.

Леонід Коровник,
25 серпня 2006

*Женьшень — трав'яниста рослина, що доживає до 100 років. Препарати, виготовлені з кореня женьшеня, використовуються як тонізуючий і стимулюючий засіб, особливо у китайській народній медицині.

Що ти даєш для Господа?

*“Чим я відплачу Гос-
подеві за всі добродійства
Його на мені?”
(Пс.115:3)*

Під час будівництва молитовного будинку, була велика необхідність в матеріальному служінні. Віруючи щедро жертвували і поповнювали постійно зростаючі потреби. А ось з продуктами в цей час було тугувато.

На околиці міста жив достатньо заможний брат. Одного разу підійшов до нього пастор, і розмова в них пішла про будівництво, будматеріали та витрати. При цьому пастор сказав:

— Брате дорогий, от

якби ти мав сто корів, то віддав би п'ятдесят з них для справи Божої?

— Так, віддав би, — з радістю відповів брат.

— А якщо би ти мав сто овець, то віддав би ти п'ятдесят для справи Божої?

— Так, віддав би, — з тією ж радістю відповів брат.

Побачивши таке бажання серця цього брата, пастор промовив:

— Господу так багато не треба, а ось одного домашнього кабанчика необхідно зарізати, а то немає з чого готувати будівельникам, а вони ж працюють по дванадцять годин і більше.

Чомусь легко було да-

вати на словах 50 корів і 50 овець, коли ж дійсно прийшлося віддати тільки одного кабанчика — лице брата поморщилося. Така природа людини, Господь же ніколи не скупиться на

добро. Ми безкоштовно користуємося сонцем, водою, повітрям, зрошенням дощу і всім тим, що Він заклад у надра землі. Тому нехай не збідніє наша рука! Господь благоволить до щедрих.

Щедрість

Ти добрий, Господи, до нас —
Дітей своїх не забуваєш,
І в добрий, і в тривожний час
Все необхідне посилаєш.

Вмиваєш луки і поля
Рясними, теплими дощами —
І наша стомлена земля
Врожаїть щедрими плодами.

Теплом, промінням золотим
Нам землю сонце зігриває,
І щебетанням чарівним
Над нами хор пташок співає.

І хліб на кожному столі
Ми радо бачимо повсюди,
На нашій зболеній землі
Його в достатку мають люди.

Я вірю, Господи, це Ти
Свою нам ласку виявляєш
І до завітної мети
Дороги наші направляєш.

Ти нас від смерті врятував,
Розсіяв смуток і тривогу,
І небо нам приготував,
Коли скінчим земну дорогу.

Тож як Тебе не величать?!
На це не маємо ми права.
Ми зобов'язані співать:
“Тобі на небі, Боже слава!”

Хай всі народи на землі
Тебе, наш Боже, величають,
За блага щедрі і малі
Тобі осанну хай співають.

Сій добре насіння

Сій добре насіння у пору ранкову,
Ще поки є сили запас,
Співатимеш, друже мій, півню чудову,
Як прийде жнив радісний час.
Сій добре насіння! Вже сонце в zenіті,
До праці мерщій приступи!
Бажання твої будуть щедро зігріті,
Збереш золотисті снопи.
Сій добре насіння, бо сонце вже низько,
І скоро за обрій зайде,
Та й ночі жажливої присуди близько,
День ласки назавжди пройде.
Сій добре насіння і в чвс непогоди,
Хоч вітер стрімкий завива,
Бо, може не матимеш більше нагоди,
Заплачеш тоді у жгива.
Сій добре насіння, кукіль й сам візьметься,
Де нива лишилась пуста.
Та знай: у жнива для вогню він зіжнеться,
Ридання наповнять уста.
Життя наше, друже, і є цим повісом,
І сіємо щось ми завжди.
Як добре насіння- в сльозах чи зі співом —
Зберемо хороші плоди.
То ж будемо сіяти добре насіння,
Лихим бур'янам — не рости!
За працю одержимо вічне спасіння
І зможемо в радість ввійти!

Осінній пейзаж

Пейзаж осінній вабить красою,
Милує око, мабуть, усім прохожим —
Мою ж він душу сповнює хвалою:
“Які діла твої великі, Боже!”

Коли дивлюся на плоди духм'яні —
Із вдячністю складаю я долоні.
Хвалити я Тебе не перестану,
Допоки буде битись пульс у скронях.

Коли іду стежками лісовими,
Зриваючи калинові намиста, -
Твоя рука стає нечутно зрима
В дощах осінніх, в бархатному листі.

Коли тримаю пишну паляницю.
Окраєць споживаючи рум'яний, -
Немов торкаюсь світлої зірниці,
Яка стрічає сизокрилий ранок.

Коли пейзаж осінній споглядаю —
Уста мої вмістити слів не можуть;
В пориві серця тихо промовляю:
“Які діла Твої великі, Боже!”

Житній лан

Хороший, гарний, чистий житній лан —
Господар поле це засіяв хлібом,
І стелиться по нім густий туман,
І зріє колос під відкритим небом.

Политий з неба рясними дощами,
Зігрітий сонцем денної пори
Обласканий спокійними вітрами,
Він ріс і ріс, тягнувся догори.

Пройшла весна, уже в zenіті літо
А в полі, недалеко за селом,
Вже відцвіло, відквітувало жито,
І колос наливається зерном.

Щодень білішим і білішим стає поле,
А від зерна вже колос поважнів,
І хилиться, і хилиться додолу,
І зріє, і готується до жнив.

Хвилює вітром поле, час іде,
Вже й небагато днів лишилось ждати.
Господар серп на жниву цю пошле
І буде колос цим серпом пожатий.

І виберуть із нього це зерно,
Добротне, гарне, вирросло під небом.
І станеться в господаря воно
Хорошим, добрим, та потрібним хлібом.

А я стояв — і колос на долоні.
На цей широкий лан дивився знов,
Що вже білів неначе мої скроні,
На колосок що наливався зерном.

Я ж колос теж на тій широкій ниві,
Що Бог засіяв, землю заселив.
Чи буду я такий, як ти, щасливий
У день великих, славних Божих жнив?

Я хочу, як той колос, дозрівати,
Добротним наливатися зерном.
Щоб в день Господніх жнив торжествувати
Ділами віри і святим життям.

Благословення

Нашу працю Бог благословив
Урожай якого так чекали,
Як дарунок щедрий від полів,
Ми по Божій милості зібрали.

Хай рясніють сльози на очах,
Як великі щедрості Господні!
Хай, можливо, сіяли в словах,
З радістю жнивуємо сьогодні.

Наш Господь із милості до нас
Блага свої з радістю являє,
В час терпіння і скорботи час
Необхідне все нам посилає.

Дош і сонце, вітер і роса —
Звідки це приходить, ми не знаєм.
Чи не Бог ці творить чудеса?
Ми про це так часто забуваєм.

А без цього й плоду не було б,
Хоч би скільки ми не працювали.
Якби сонце в небі не зійшло,
Хліба ми б щоденного не мали.

Марна праця, якщо й наш Бог
Не додасть своєї благодаті.
Хоч буває стільки в нас тривоги,
Але Бог спішить нам радість дати.

Нашу працю Бог благословив,
Кожен з нас це бачить, відчуває,
І тому в погожу днину жнив
Ми його всім серцем прославляєм.

З чим до Нього прийду?

В золоті, в щирому золоті
Ніжаться пишні сади.
Рясно до віття приколоти
Виснуть рум'яні плоди.
Скрізь наяву ласка Божая,
Тішить добротний врожай.
Тільки мене, осінь гожая,
Смутком лихим не вражай.
Бо й моє літо минулося,
Та щось не видно плодів...
О, коли б все ще вернулося,
Як би я цьому радів!
Та вже зима наближається,
Скроні покриті білим сніг...
Слово Господнє збувається,
З чим до Його стану ніг?
Вії від сліз вже опущені,
Пізно, нема вороття.
В небо не будуть допущені,
Хто змарнував тут життя.
Боже, дай сил потрудитися,
Хоч вже кінчається путь,
Щоб із плодами з'явитися,
Як їх збирати прийдуть.

Читаючи Біблію ми знаходимо дуже багато текстів про любов. Кожен з нас може напам'ять процитувати не один вірш про це з Писання. В Біблії ми зустрічаємо не лише згадування про любов, а й заповідь: любити Бога, любити своїх батьків, любити свого ближнього, любити своїх ворогів. У Біблії ми знаходимо не лише окремі тексти, а й цілі уривки, цілі розділи. Є і ціла книга про любов, — Пісня над піснями, де оспівується любов двох закоханих одне до одного. Проте у Писанні є і заповідь “не люби...” Це написано у першому листі Апостола Івана. Пишучи свого листа він виражає це словами: ... “Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любіть хто світ — у тім немає любові Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, пожадливість очам і пиха життєва — це не від Отця, а від світу. Минається світ і його пожадливість, а хто волю Божу виконує, той повік перебуває!”

Цим коротким текстом Іван пояснює чому не слід любити світ і як протистояти пристрастям. Давайте розглянемо цей текст детально.

Тут Іван пояснює що гріхи є трьох категорій: 1) пожадливість тіла; 2) пожадливість очей; 3) пиха життєва. У всіх цих трьох випадках зустрічається одне і те саме слово - пожадливість. Пожадливість — це нестримне, непереборне бажання. Слово пожадливість, грецьке (επιτηχμία) у Новому Заповіті часто визначає нестримний статевий потяг, але не лише це. Пожадливість не визнає ніяких перешкод, вона йде до мети, як кажуть — “по трупах”. Її девіз: ціль виправдовує засоби. Коли для задоволення

свого бажання чи примхи потрібно зламати дане слово — пожадливість зламає його; коли потрібно комусь завдати болю — вона його завдасть; коли потрібно обдурити — обдурить. Вона не визнає слів “почекай, пізніше, не зараз”. Пожадливість хоче задовольнити своє бажання негайно. Для неї не існує нічого святого, вона визнає лише своє не-

стримне бажання. Немає у світі такої речі через котру пожадливість би не переступила...

Апостол Іван пише про пожадливість тілесну. Тут мова йде про аморальність, і не лише про неї. У цій фразі апостол використав грецьке слово (саркос), що вказує на людську зіпсуту природу. Людина, котрою керує пожадливість тіла, завжди прагне задоволення своїх низьких інстинктів. Для неї не існує ніякої святині... Пригадайте слова Апостола Павла з листа до Римлян (1:24-32) — от вам 1 пожадливість тіла, та до чого вона веде.

Наступне слово — пожадливість очам. Це нестримне бажання отримати все те, що мені подобається. А коли це досягнуто, то ця річ стає предметом хизування перед іншими. Я знаю людину, котрій важко перенести, якщо у вас є щось краще ніж у неї. Все найкраще і найгарніше має бути лише в неї... Захоплюватись мають лише тим, чим вона володіє. Інші можуть мати щось дороге і красиве, але не таке як у неї.

І останнє слово — пиха життєва. Тут Іван викорис-

тав грецьке слово (аладзонеія), що визначає людину, котра прагне представити себе тим, чим насправді вона не є, котра прагне доказати оточуючим, що вона володіє якостями, котрих насправді у неї немає... Така людина просто-напросто хоче справити враження на інших. Якось мені довелося бачити молодого хлопця, з одного

«Не люби...»

1 Тіт. 2:15-17

погляду якого можна було визначити, що живе він дуже бідно. Його одяг та і він сам давно потребували води. Проте у нього був мобільний телефон останньої моделі і не з дешевих... Напевно йому довелося багато чим пожертвувати, щоб придбати його. Але чи такий вже необхідний він був йому, чи він був лише предметом для заздрості друзів, а може засобом для самовираження. Людина хотіла представити себе такою, якою вона насправді не була...

Тепер давайте прочитаємо наш текст у світлі значення проаналізованих слів: “все, що у світі — це нестримне прагнення аморальних насолод і задоволення своїх низьких інстинктів, це нестримне бажання отримати все, що мені сподобалось для хизування перед іншими, і нестримне бажання представити себе тим, ким я в дійсності не є...” Усі гріхи, що водяться у світі, можна віднести до однієї із цих трьох категорій. А це все, в свою чергу, можна звести до одного — до нестримного прагнення задовольнити своє бажання не зважаючи ні на що.

Коли глибше вникнути в ці речі, стає зрозумілим, що вони виходять із людського зіпсутого серця. Усе це знаходиться всередині людини і притаманне людям усіх часів і народів. Один мудрець сказав, що найбільший наш ворог живе... всередині нас. Це саме, але іншими словами, написав Яків у своєму Посланні першим розділом 14 текстом: “Але. кожен. спокнується, як. надіється і вводитьсь пожадливістю власною”. І в наш час ці речі також продовжують керувати людьми. Пожадливість тілесна, пожадливість очам, — і пиха життєва живуть всередині людей. Вони до сих пір керують світом. Світ культивує пожадливість і щоб це перевірити достатньо переглянути рекламу по телебаченню. Ап. Іван пише, що це не від Отця. Керуючою силою в житті людини має бути Божя воля, а не задоволення власних пожадлистей. 17 текстом Іван пише, що світ зі своїми пожадливістями минається, але той, хто виконує Божу волю — пробуває повік. Апостол Іван дав раду як перемогти пожадливість. Він не пише, що потрібно втікати від світу у пустельні місця і усамітнюватися там. Не говорить він і про те, що потрібно протистати пожадливістю силою своєї волі. Не говорить і про перекладання на якийсь інший вид діяльності. Його порада — це виконувати волю Божу. А волю Свою Господь виявив нам у Писанні. Кожен віруючий знає, що від нього вимагає Господь. Нам слід лише вникати у Його слово, жити по ньому і виконувати його. Лише в цьому випадку пожадливість буде переможена у нашому житті 1 не буде мати у ній місця.

Пастор
Володимир Савич

СУМНА СТАТИСТИКА

Українців стає усе менше

Населення України продовжує скорочуватися. З 1 вересня по 1 вересня 2007 року його чисельність знизилася на 14,3 тис. осіб і склала близько 46,46 мільйонів.

Такі дані приводить Державний комітет статистики на своєму офіційному сайті.

Станом на 1 вересня 2007 року в Україні проживало 46 млн 460 тис. 251 осіб (місяцем раніше — 46 млн. 474 тис. 535 осіб).

До початку вересня міське населення України складало 31,67 млн. осіб, сільське — 14,79 млн.

За перші 8 місяців 2007 року в країні народилося 313 115 осіб, померло — 507 593 осіб, причому 389 з них — діти у віці до 1 року. Загальний коефіцієнт народжених на 1 тис. населення складав 10,1 (місяцем раніше — 10,0), померлих — 16,4 (16,6), померлих дітей у віці до 1 року — 10,9 на одну тисячу (без змін).

Шлюбів в Україні в січні-липні було більше, ніж розлучень — відповідно 220 760 і 116 087. Загальний коефіцієнт шлюбів — 7,1 на 1 тис. населення (на 1 серпня — 6,5), розлучень — 3,7 (без змін).

Відповідно до останнього перепису населення України, проведеного 5 грудня 2001 року, у країні проживало 48 457 100 осіб.

Згідно з даними Держкомстату, на кінець 1990 року в Україні проживало 51,94 млн. осіб., 1991 — 52,06 млн., 1992 — 52,24 млн. Потім пішов спад: 1993 — 52,11 млн., 1994 — 51,73 млн., 1995 — 51,3 млн., 1996 — 50,82 млн., 1997 — 50,37 млн., 1998 — 49,92 млн., 1999 — 49,43 млн., 2000 — 48,92 млн., 2001 — 48,46 млн. осіб.

Після перепису, у 2002 році статистика наводила дані про небагато більше 48 млн. осіб населення, у 2003 — 47,62 млн., на кінець 2004 року — 47,28 млн.

www.ПРАВДА.com.ua

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

Українська церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave., Sacramento, CA, 95842

Пастор: Володимир Вільниць (916) 348-1639

Євангельсько-Бaptистська Українська церква міста Сакраменто

Адреса: 5948 Pecan Ave. Orangevale CA 95662

Пастор: Сергій Почапський (916) 390-4786

Перша Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL, San Mateo, CA, 94402

Відповідальний: Володимир Ковальчук (510) 247-9604

Перша Українська Бaptистська церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa Barbara, CA, 93105

Пастор: Богдан Прихідько (805) 685-7917

Перша Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los Angeles, CA, 90039

Пастор: Ілля Чепелюк (949) 653-9196

Церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD, Everett, WA, 98204

Пастор: Олександр Ковальчук (425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська Бaptистська церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S., Federal Way, WA, 98003

Пастор: Костянтин Качмарчик (253) 939-9364

Українська церква Євангельських Християн-Бaptистів міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave. Vancouver WA 98682

Пастор: Павло Дем'яник (503) 407-0413

Українська Євангельсько-Бaptистська церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet, CA, 92544

Пастор: Володимир Білоус (858) 613-0162

Перша Українська Бaptистська церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln. Roseville, CA 95678

Пастор: Юрій Голас (916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-Бaptистів м.Кент

Адреса: 27031 III St. SE Kent, WA 98030

Пастор: Леонід Лігушко (253) 941-4292

Ранком на вулиці нестерпно холодно, моторошний туман стелить горизонтальну смугу, сонце з'являється ближче до обіду, а ввечері знову панує пронизуючий холод. Наступила осінь.

У цю пору у всьому світі прийнято відзначати "День подяки", або ж більш звично християнському слуху це "Свято жнив". Церкви влаштовують святкові богослужіння, готуються до цього довго й ретельно, щоб одного чудового дня віддати хвалу Богу.

Сумний факт: іноді ми схильні дякувати Богу тільки тоді, коли для цього є гарний привід. От, ми зібрали багато врожаю, маємо на столах вдосталь їжі, ми радіємо, і природно, коли дякуємо Богу. Це нормальне явище особливо в християнстві, і всі це роблять, але лише деякі замислюються про те, що Богу не потрібні наші тимчасові слова подяки. Бог хоче чути від нас подяку щодня.

Часто люди взагалі забувають, що на день подяки потрібно дякувати. Дехто вважає що у цей день найважливішим є смачно приготовлена індишка. А слова подяки Богу — ця справа вже другорядна, не обов'язкова.

Один професор сказав: "Якби Бог за кожний шматочок хліба, за який людина не дякує, карав би голодом, Він залишився би справедливим Богом".

Але Бог не діє за принципом справедливості, тому ми ще живемо на цьому світі.

Свято жнив — гарне свято! День, коли багато разів звучить нагадування, не забути дякувати щедрого Творця.

Головне в готуванні до цього дня, пам'ятати про зміст свята, просто закрити очі й сказати: "Господь, дякую Тобі за Твою милість".

